ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Zonaanbidders

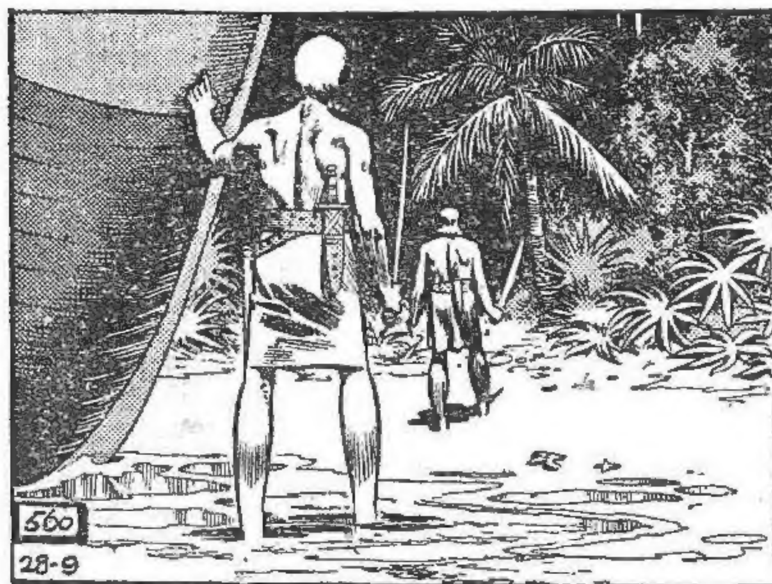
DE AVONTUREN VAN
ERIC DE NOORMAN

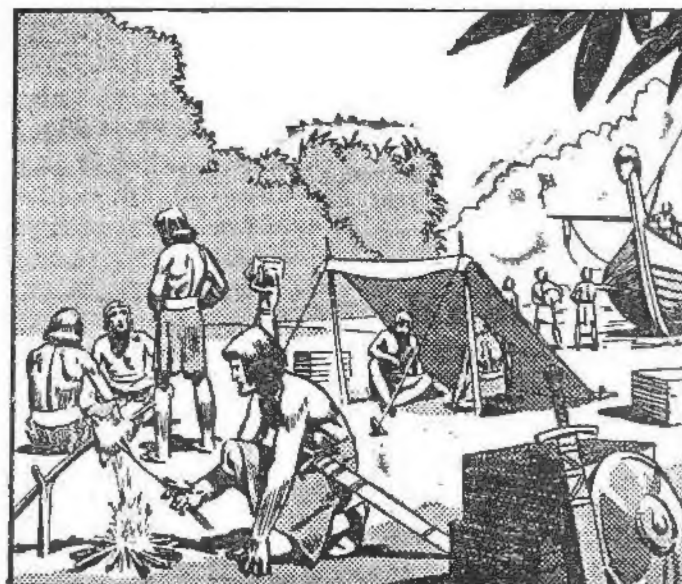
HANS- G. KRESSE

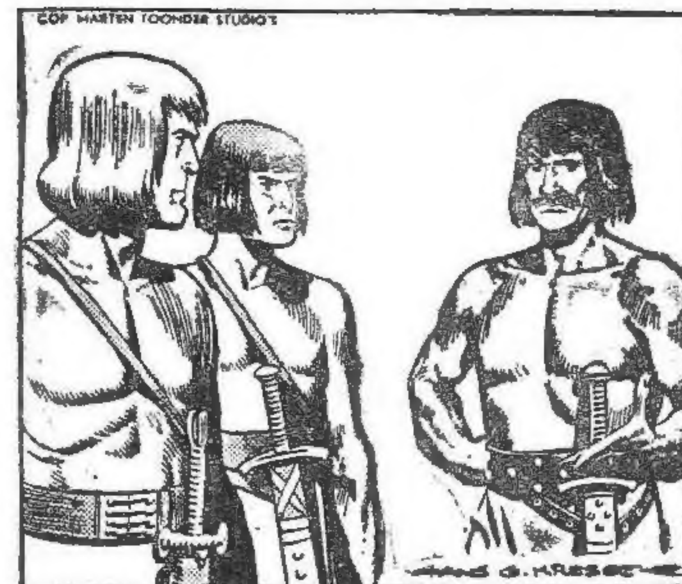
DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE ZONAANBIDDERS

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Eric en zijn gevolg in gezelschap van Baldon en zijn manschappen, op wie Eric beroep moest doen om aan het verzoek van de tovenaar Lauri gevolg te kunnen geven, komen in de buurt van het geheimzinnige goudland.

De tovenaar Lauri had immers geëist dat Eric hem een lading goud zou bezorgen als wederdienst voor het wreken van de moord op Eric's vader, koning Wogram.

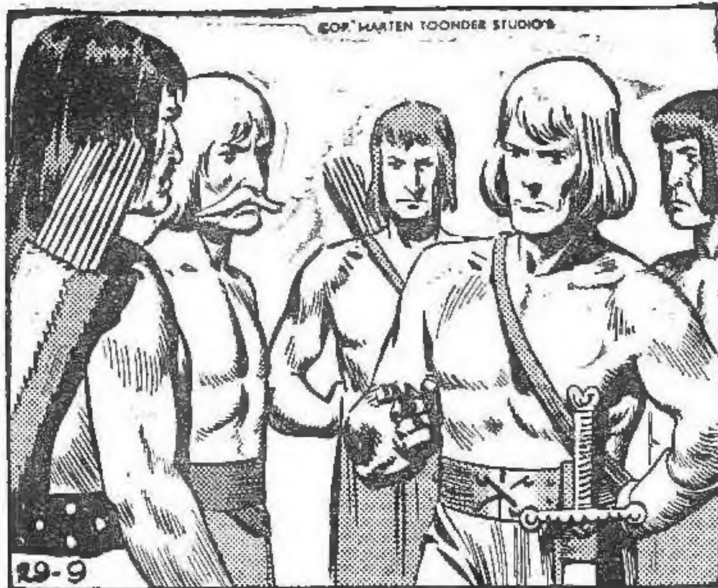
Vóór zonsopgang zet Eric de boot op de oever en de mannen gaan aan wal. Er wordt besloten hier voorlopig een bivak op te slaan. Baldon en zijn vier trawanten zonderen zich af en zitten aan de rand van het oerwoud druk te redeneren. Eric laat hen geen ogenblik aan zijn aandacht ontsnappen.

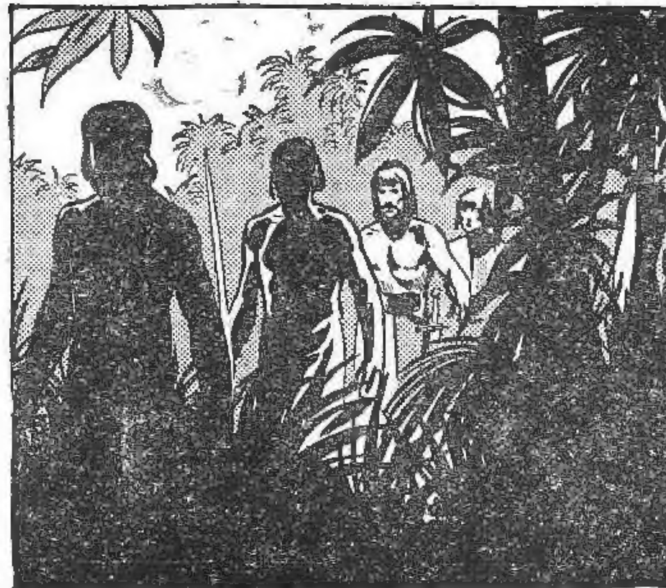
Wanneer het kamp in orde is, de nachtverdeling geregeld is en de mannen hun honger gestild hebben met verse vis en klein wild, besluit Eric de omtrek eens te verkennen... Hij kiest de trouwe Halsa en een bekwame Viking uit als metgezellen en het drietal begeeft zich naar de bosrand. Eensklaps duikt Baldon naast hen op en zegt :

— Gaarne wil ik met mijn mannen mijn koning begeleiden op deze onderzoekingstocht. Men weet nooit wat zich in het bos bevindt en...

Eric legt hem met een kort handgebaar het zwijgen op. Hoe doorzichtig is het plan van de rover. Evenwel... 't kan geen kwaad, Baldon mee te nemen. Dan kan Eric tenminste een oogje op hem houden...

— Een man moogt gij meenemen, Baldon, zegt Eric, en hij denkt daarbij dat de krachtsverhouding dan in zijn voordeel is : drie tegen twee. Even aarzelt Baldon, maar dan, met een nauw merkbare glimlach stemt hij toe...

Halsa kijkt misprijzend toe, terwijl Baldon zijn man uitzoekt : Het is Gunnar de dief.

— Mooi, knikt Eric, terwijl hij Baldon's metgezel oplettend aankijkt. Dan wendt hij zich weer tot Baldon :

— De volgorde waarin wij zullen lopen is als volgt : Voorop ga ik; achter mij komt Gunnar; dan gij, Baldon; achter u mijn twee mannen.

Baldon knikt, hoewel hij deze volgorde niet toejuicht; immers nu zijn hij en zijn helper ingesloten en iedere verdachte beweging zal ogenblikkelijk door de mannen van Eric opgemerkt worden. Er is evenwel geen geldige reden om op deze indeling aanmerkingen te maken en aldus wordt de onderzoekingstocht aanvaard.

In volkomen stilte baant het troepje zich een weg door het oerwoud. Eric heeft al zijn aandacht nodig bij zijn omgeving en kan dus geen oog houden op wat achter hem gebeurt. Hij moet vertrouwen op zijn mannen.

Scherp kijkt onze held uit naar sporen welke duiden kunnen op de aanwezigheid van mannen, maar tot nu toe heeft hij niets kunnen bespeuren. Zij volgen nu een smal wild paadje, dat zich langs struiken en bomen slingert. Bij een scherpe bocht worden Eric en de achter hem komende Gunnar even aan het gezicht van de overigen onttrokken. Eric denkt hier niet aan, maar Gunnar ziet zijn kans. Ook Baldon verschijnt nu om de hoek en eensklaps hoort Eric een gedempt :

— Nu !

Onze held wil zich omdraaien, daar hij onraad vermoedt, doch het is reeds te laat, een zwaar voorwerp raakt zijn achterhoofd en bewusteloos zinkt hij ter aarde...

Nog maar nauwelijks heeft Gunnar zijn verraderlijke daad volbracht of Halsa en Berka, Eric's tweede man, verschijnen om de bocht. In één oogopslag overziet de jonge Halsa de toestand en dan stort hij een doordringende woeste kreet uit... Baldon die zich snel van Wograms toverzwaard heeft meester gemaakt staat op het punt Eric hiermede te doorsteken. Doch Berka springt met van woede vertrokken gezicht op hem toe en de rover wordt gedwongen zijn boos plan te laten varen om zijn leven te verdedigen. Een wilde, venijnige strijd ontbrandt op het smalle pad. De kansen staan gelijk ; twee tegen twee. twee. Alleen... het toverzwaard is in handen van Baldon...

Diep in het oerwoud houden drie gebronsde mannen stil... en luisteren ingespannen ; het is of zij een menselijke stem iets horen schreeuwen... Nu dringen verwarde geluiden tot hen door ; het drietal buigt zich naar elkaar en wisselt enkele woorden in een taal die merkwaardig veel gelijkt op die van Atlantis... Dan begeven zij zich in het dichte lover en bijna geruisloos sluipen zij voort in de richting van het geluid.

Op het wild pad woedt de strijd in volle hevigheid. Baldon, in het bezit van Eric's zwaard, houdt zijn twee tegenstanders op eerbiedige afstand en dringt hen meer en meer terug van de plaats waar Eric gevallen is. Baldon's bedoeling is duidelijk zodra zijn tegenstanders verdreven of onschadelijk gemaakt zijn, zal hij de weerloze koning Eric doden... Deze gedachte drijft Berka er toe, een wanhopige poging te doen, Eric te ontzetten. Dit wordt echter zijn ongeluk. De zwaarden flitsen, een kreet... en Berka stort ten gronde ! Voor Halsa ziet het er niet mooi uit. Hij is thans alleen overgebleven. Tot nu toe heeft hij zich dapper tegen Gunnar geweerd en de rover zelfs in de verdediging gedrongen, maar nu snelt Baldon zijn man te hulp...

Wogram's zwaard blinkt gevaarlijk en onwillekeurig deinst Halsa terug. Zo ontsnapt hij aan een gewisse dood, want geen seconde later snort een pijl rakelings langs zijn hoofd, en verdwijnt ritselend tussen de varens. Een tweede pijl welke voor Gunnar bestemd is, treft echter doel. De rover slaakt een kreet en hij valt op de grond. Een ogenblik staan de twee overgeblevenen, Baldon en Halsa, sprakeloos; een gemeenschappelijk gevaar dreigt hen en zij vergeten voor een ogenblik hun vijandschap, wanneer een drietal kerels, bruin en gespierd op hen toestormt. Juist als de strijd met de nieuwaangekomenen ontbrandt, ontwaakt Eric uit zijn verdoving en ontdekt, dat zijn zwaard verdwenen is. Tussen de bladeren doorkijkend ziet hij Baldon met het magische zwaard, bijgestaan door Halsa en in gevecht met een drietal vreemde mannen. Ogenblikkelijk trekt hij zijn hoofd terug in de schaduw en langzaam centimeter voor centimeter kruipt hij weg in de beschutting van het weelderige gebladerte.

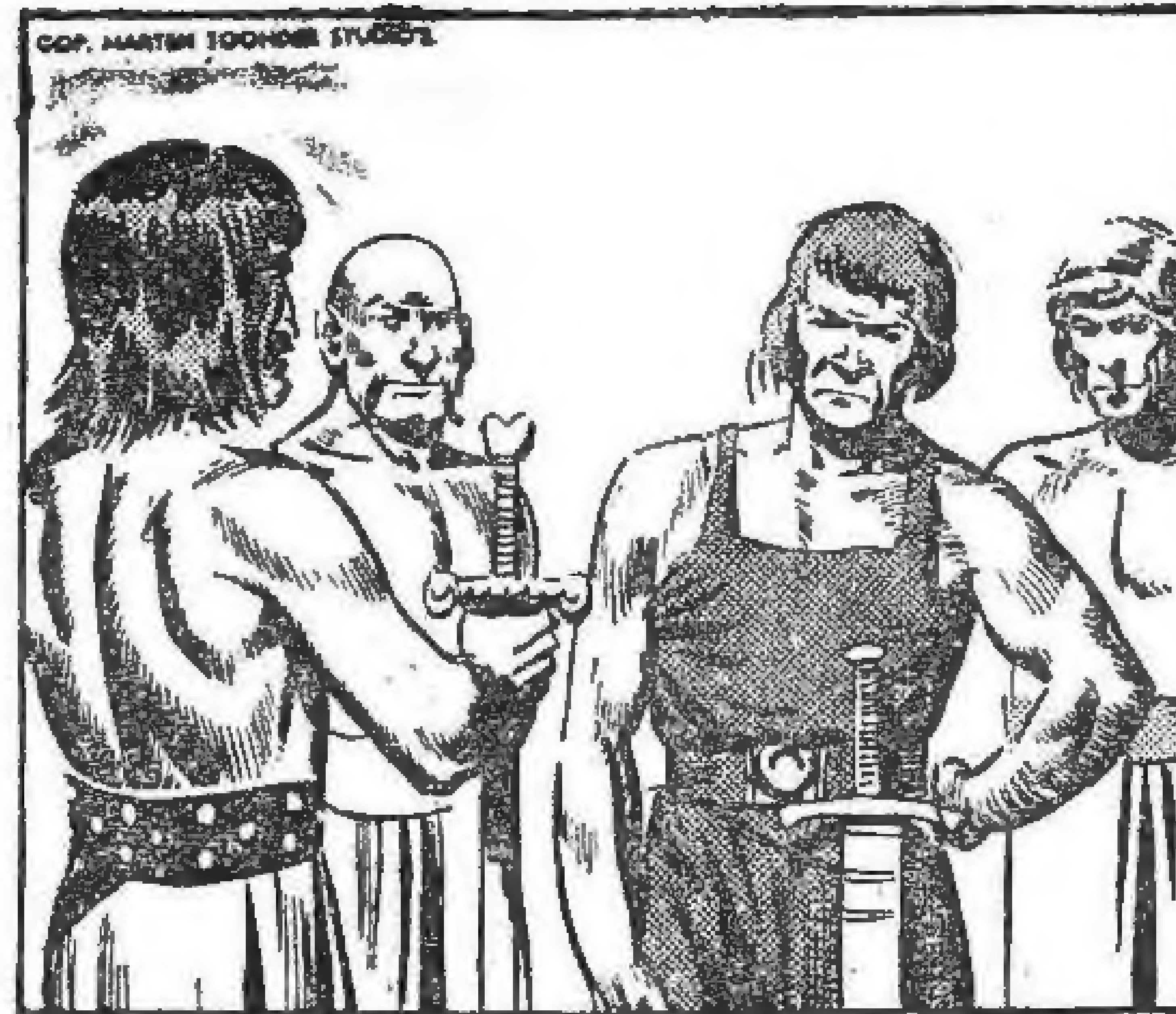
Eric vordert langzaam. Hij voelt zich beschaamd, dat hij zo voor het gevaar wegvlucht, maar zijn gezond verstand zegt hem, dat dit het enige is wat hij kan doen. Hij is ongewapend, Gunnar is dood. Berka eveneens. Hij kan niets doen om zijn mannen te helpen... integendeel het enige wat hij zou bereiken is, dat men hem ook zou doden of gevangen nemen.
Het zweet sijpelt hem van het voorhoofd. Eindelijk als Eric meent buiten het bereik van de bruine mannen te zijn, staakt hij zijn inspannende tocht en zich languit onder de varens uitstrekkend overdenkt hij de toestand.

Inmiddels is Baldon er in gelukt te ontsnappen. De rover bekommert zich niet om het lot van Halsa. Het laatste wat hij van Eric's trouwe man ziet is, hoe hij als een wanhopige strijdt tegen twee van de aanvallers. Van de derde inboorling kan hij geen spoor meer ontdekken. Hijgend dringt Baldon het oerwoud binnen. Het magische zwaard tot slaan gereed, speurt hij zenuwachtig in het rond, bevreesd voor mogelijke vervolgers. Maar het oerwoud zwijgt, geen geluid verstoort de beklemmende stilte en eindelijk is Baldon overtuigd dat hij voorlopig geen gevaar meer te duchten heeft. Een triomfantelijke grijns verschijnt op zijn gezicht.

Zijn opzet is gelukt beter dan hij zich had kunnen dromen. Niet alleen is Eric onschadelijk gemaakt en heeft hij nu het zozeer verlangde magische zwaard, hij keert alléén terug. Ook zijn man Gunnar is dood.

Grinnikend sluipt Baldon door de smorende jungle terug naar de landingsplaats. Zijn hand omklemt stevig Wogram's zwaard... Hiermede zal hij de meester zijn. Van nu af aan zullen de mannen zijn bevelen uit te voeren hebben.

De mannen in het kamp zijn in afwachting van de terugkeer van Eric en zijn patrouille. Keer op keer kijken zij naar de jungle. Dan in de groene omlijsting van de tropische plantengroei verschijnt een kleine figuur welke langzaam nadert. Onder doodse stilte strompelt Baldon, als een gebroken man, het kamp binnen.

Onder zijn arm klemt hij het magische zwaard van Wogram...

Baldon speelt zijn rol als een geboren toneelspeler. Deze vertelt met toonloze stem, hoe het troepje overvallen werd.

De dappere koning Eric der Noormannen sneuvelde het eerst. Slechts hij, Baldon gelukte er in te ontkomen.

— In zijn laatste ogenblikken, zegt de huichelachtige Baldon reikte Koning Eric mij zijn dierbare zwaard.

« Ridder Baldon », sprak hij : « Gij zijt mijn opvolger. Leidt gij de tocht tot een goed einde, vaarwel ! Toen stierf hij in mijn armen ».

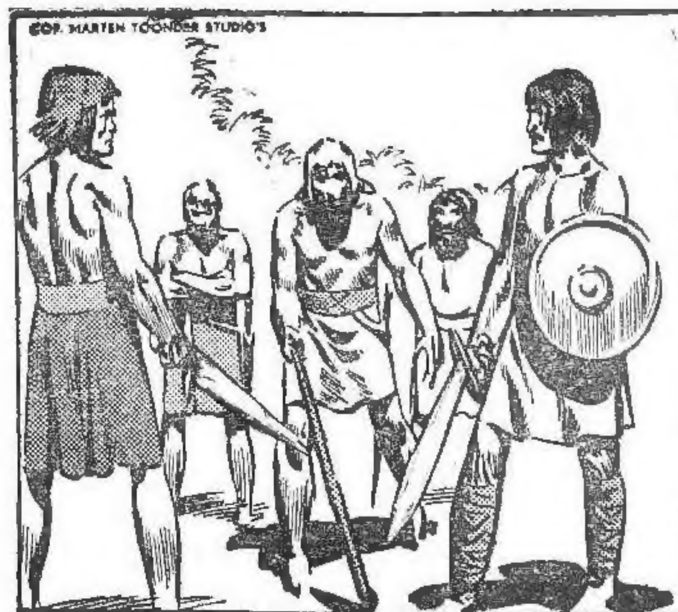
Stil hebben de mannen geluisterd en zwijgend staren zij naar het flitsende zwaard, dat Baldon hen, als bekrachtiging van zijn woorden voorhoudt. Dan treedt de roodharige Tonka naar voren en zijn woorden vertolken de geheime gedachten van al Eric's mannen.

« Ridder Baldon, de dood van onze koning en de patrouille vervult ons met diepe smart. Zij zijn blij, tenminste U levend terug te zien, maar wij verbazen ons over het laatste besluit van onze Koning Eric. Immers er was van te voren bepaald, dat zo onze koning iets overkomen mocht, Halsa, het commando zou overnemen. En als opvolger van Halsa was « Ik », Tonka, aangesteld. Daar thans en koning Eric en Halsa zijn heengegaan, heb ik en niemand anders het commando.

« Goed... » grijnst Baldon. « Het zij zo. Als man van eer stel ik voor, de wapens te laten beslissen, wie van ons geschikt is als leider van deze mannen ! »

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

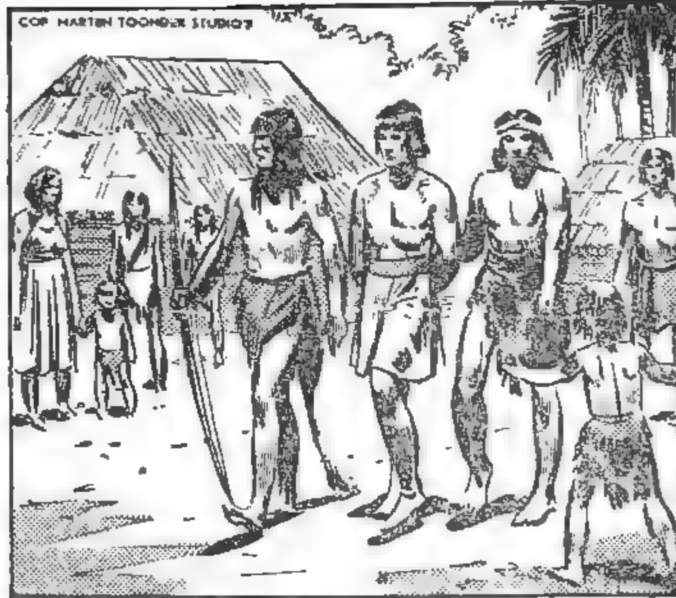

Eric is intussen naar de plaats van de strijd teruggekeerd en heeft van een nieuwe schuilplaats het verloop van de strijd gevolgd. Hij ziet hoe zijn trouwe Halsa als gevangene wordt weggevoerd. Reeds is een van de drie inboorlingen snel tussen de struiken verdwenen, klaarblijkelijk om zijn stam te waarschuwen. Even aarzelt Eric. Wat staat er hem te doen ? Dan bedenkt hij, dat Baldon er kans toe zag te ontsnappen en hij besluit Halsa te volgen. Zodra hij eenmaal weet waar men Halsa heenbrengt, kan hij terugkomen met zijn mannen en de dappere Viking bevrijden.

Inmiddels wordt op het strand alles in gereedheid gebracht voor de tweekamp tussen Tonka en Baldon. Tonka beseft, dat hij weinig kans heeft te overwinnen, daar zijn tegenstander in het bezit is van het magische zwaard, maar dapper ziet hij zijn gevaarvolle toestand onder ogen.

Een van Eric's oudere krijgers zal scheidsrechter zijn. De twee tegenstanders nemen tegenover elkaar in het strijdperk plaats. Baldon staart Tonka brutaal aan met een verhoien grijns. Voor hem is de overwinning zeker. Langzaam trekt de oude kamprechter de stok welke beide kemphanen scheidt weg en op dat ogenblik verscheurt een wilde schreeuw de stilte, pijlen suisen door de lucht en van achter elk bosje iedere palm, iedere struik springt een glimmende gebronsde krijger te voorschijn... Het kamp van de Noormannen wordt aangevallen.

Geduldig als een kat volgt Eric de tocht van zijn vriend Halsa. Hij neemt goed de stand van de zon op en brengt hier en daar tekens aan op bomen. Dit moet hem de terugtocht vergemakkelijken.

Dan komt er eindelijk een einde aan de tocht. Daken van huizen worden zichtbaar en voorzichtig trekt Eric zich achter een varenstruik terug.

Halsa is verre van gerust. Zijn twee bewakers wisselen geen woord en de blikken. die ze hem toewerpen beloven niet veel. De jonge Viking is ongerust over het lot van zijn koning. Meer nog dan zijn eigen welzijn gaat hem het mogelijke lot van Eric ter harte. Zwijgend schrijden gevangene en bewakers door het oerwoud en met een zeker gevoel van opluchting ziet Halsa, dat het einde van de reis nabij is. Op een open plek staan een aantal houten huisjes met rieten daken. Inboorlingen, voornamelijk vrouwen en kinderen, treden nieuwsgierig nader om de gevangene te bekijken. Enkele mannen staan wat afzijdig, onbewogen toe te zien. Halsa bemerkt, hoe weinig mannelijke bewoners zich in het dorp bevinden. De reden hiervan zou hij later pas te weten komen. Goed verscholen achter ritselende palmstruiken, neemt Eric het dorp in ogenschouw. Hij volgt Halsa zo ver hij hem zien kan en prent alles goed in het geheugen. Dan onopgemerkt, trekt hij zich terug en slaat de weg naar zijn kamp in.

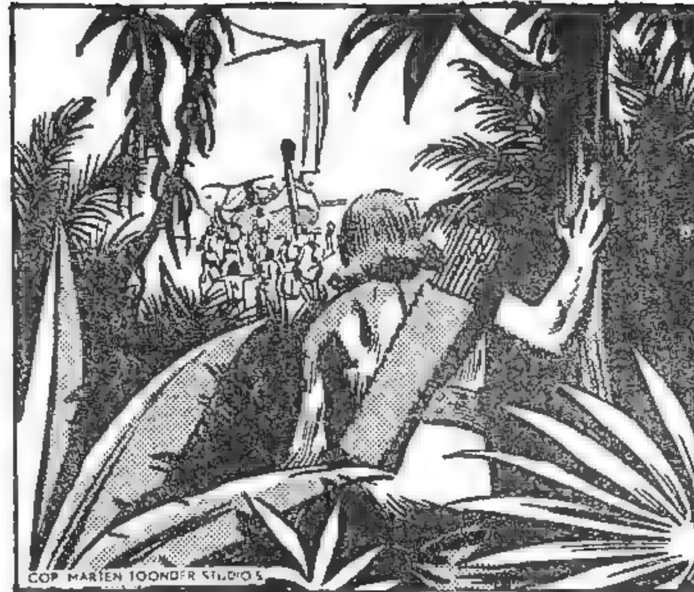

Zo snel mogelijk zoekt Eric zijn weg door het dichte oerwoud. Hij oriënteert zich op de zon, maar het schijnt dat de weg, waarlangs hij gekomen is eensklaps verdwenen is. Zwetend, gestriemd door het scherpe gras en de stekelige planten, worstelt Eric voort. Langzaam krijgt hij de overtuiging dat hij de weg kwijt is. Vergeefs kijkt hij in het rond naar merktekens, welke hij op de bomen tekende. Moe en hongerig vervolgt Eric zijn tocht zonder einde... doch eensklaps blijft hij doodstil staan. Eén zwak gerucht achter hem heeft zijn aandacht getrokken. Onze held luistert ingespannen, en nauwelijks ademhalend. Hij hoort niets meer. Ten slotte overtuigd. dat hij zich iets inbeeldt, zet hij zijn tocht door de vochtige, moordende hitte van het oerwoud voort. Maar weer ritselt er iets in de struiken.

Nu heeft Eric het duidelijk gehoord. Hij kan zich niet vergissen. Snel en op alles bedacht, legt hij een pijl op zijn boog, zoekt beschutting in de lichte plantengroei en wacht onbevreesd af.

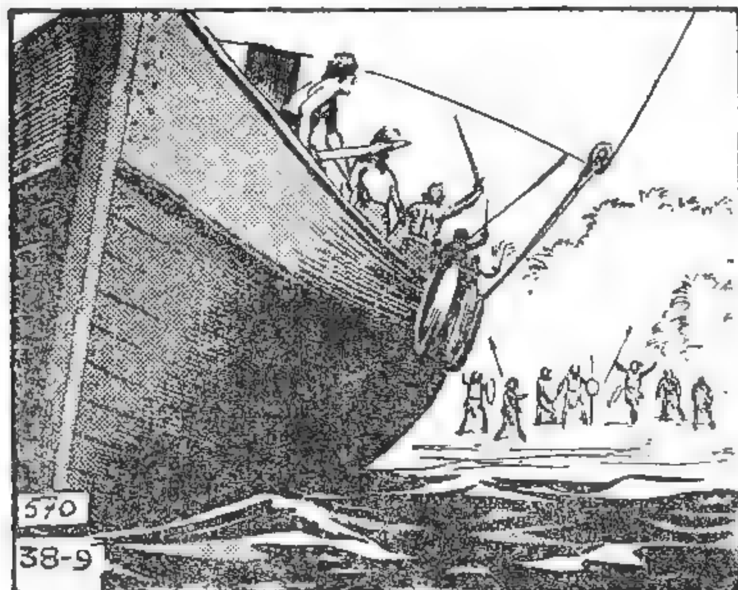

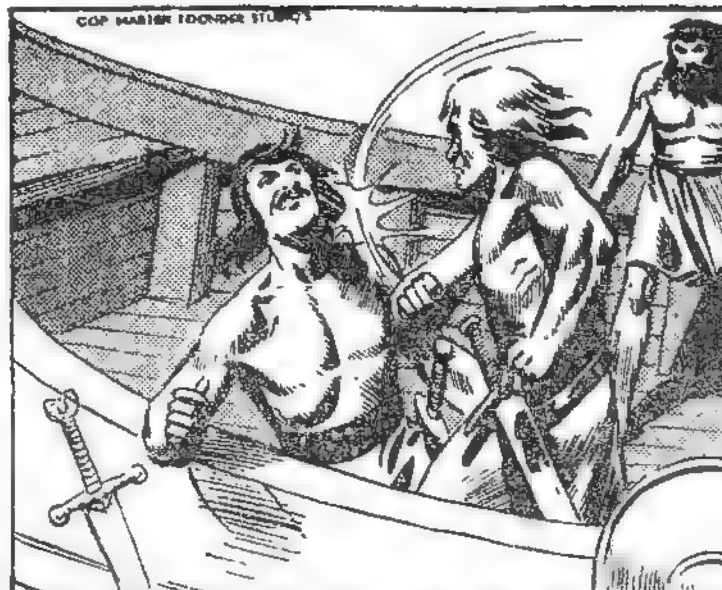

Do stilte van het oerwoud begint op Eric's zenuwen te werken. Onze held heeft het gevoel, dat men hem volgt en bespiedt doch waar hij ook kijkt, alles blijft roerloos. Verborgen achter struiken speurt Eric in de duisternis van het woud. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd... de hitte, maar ook de spanning is ondragelijk... Waarom treedt zijn verborgen bespieder niet naar voren, waarom sluipt hij om hem heen?

Vergeefs wacht onze held en dan plotseling breekt hij door het struikgewas en vervolgt zijn tocht, de boog tot schietens gereed. Eensklaps hoort hij recht voor zich stemmen. Achter de boomstammen is een lichtplek en Eric begrijpt, dat hij zijn kamp heeft terug gevonden. Snel spoedt hij zich voort, maar eensklaps houdt hij stil... Zijn mannen, aan alle kanten omsingeld door gebruinde krijgers, zijn bezig scheep te gaan... Het zeil is al gehesen. Enkele inboorlingen begeven zich te water, maar de Noormannen weren zich geducht... gespannen volgt Eric de strijd op het strand. Eensklaps hoort hij een geluid achter zich. Een schaduw valt over hem heen en vooraleer Eric zich teweer kan stellen, doet een zware slag op zijn hoofd hem wegzinken in een diepe, zwarte duisternis.

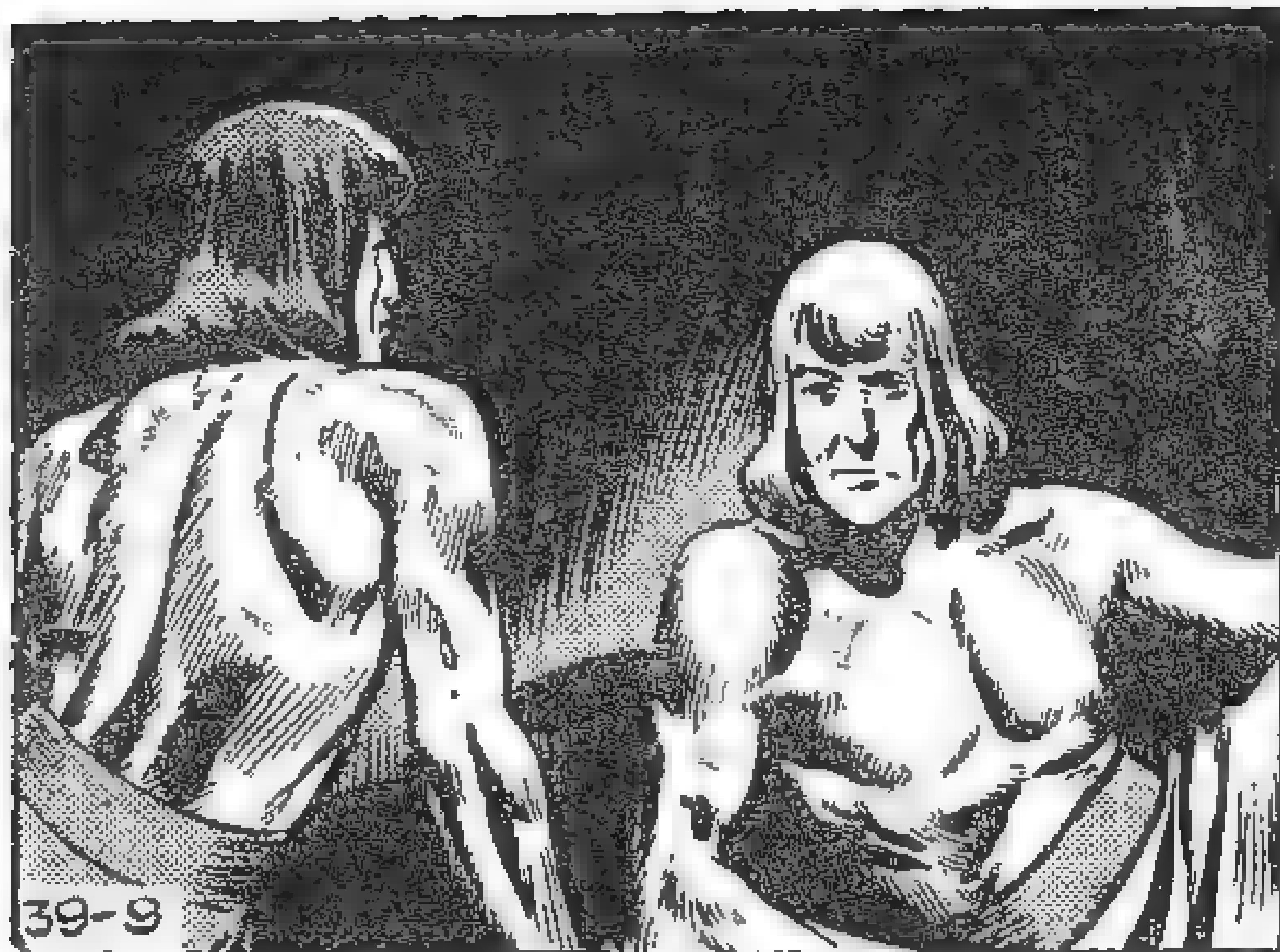

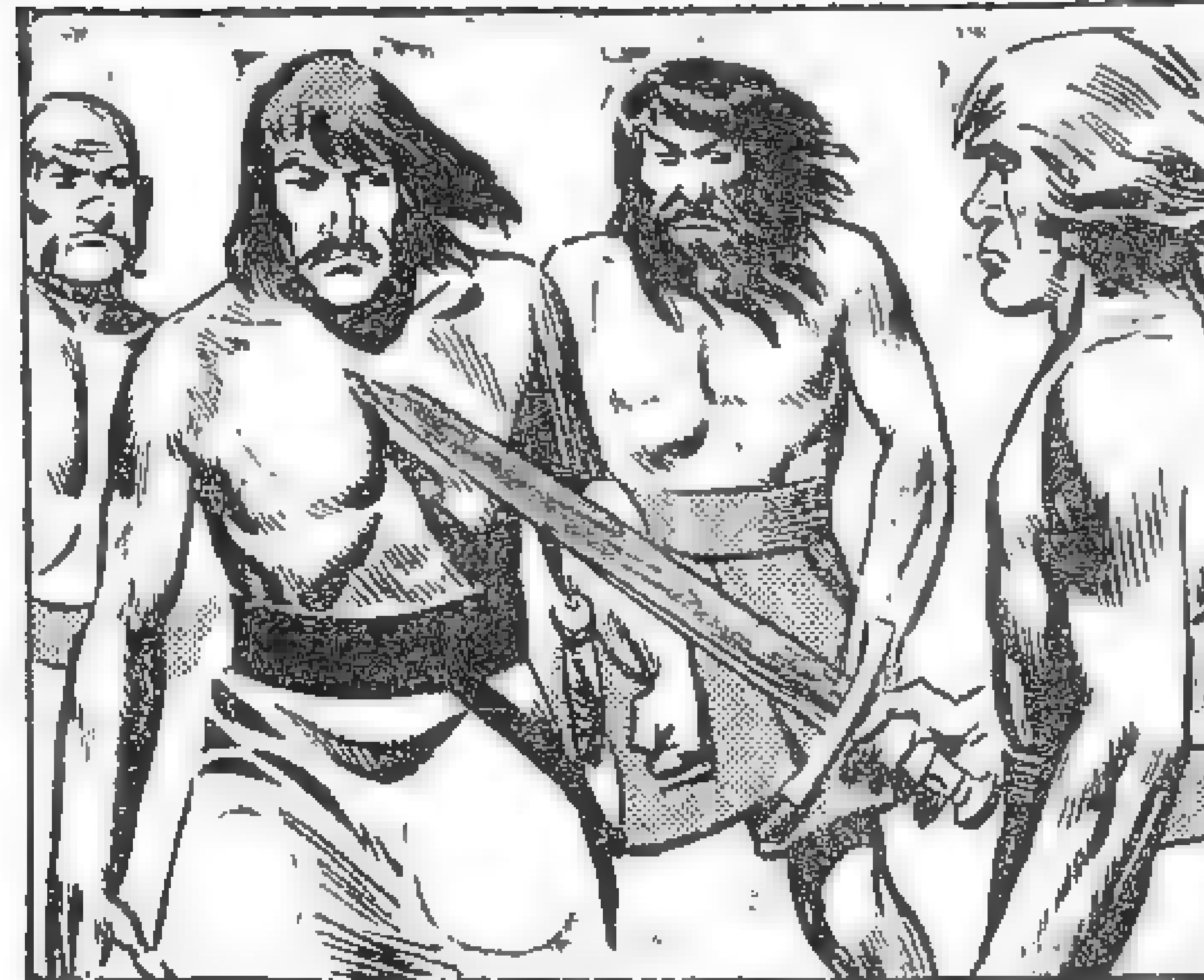
De Noormannen weren zich dapper tegen de overmachtige vijand: Baldon, als een dolle man met het magische zwaard om zich heen hakkende, boezemt de inboorlingen zoveel ontzag in, dat zij even terugdeinzen en deze adempauze is genoeg voor de blanken. Zij slagen er in de boot vlot te krijgen. De wind pakt het zeil en met geleidelijk groter wordende snelheid glijdt de drakkar van het strand weg. Aan boord van het wegzeilende schip houdt Tonka Baldon voortdurend scherp in het oog. De rover draagt nog steeds het magische zwaard en Tonka wacht op zijn kans, hem dit afhandig te maken.

De rovershoofdman staat aan de verschansing evenals de overige mannen naar het verdwijnende strand te turen... en dan ziet Tonka zijn kans schoon. Ongemerkt komt hij nader en nader en plots, zonder waarschuwing geeft hij de rover een geweldige kaakslag. Met een laatste beweging heft Baldon het zwaard nog op, doch het wapen ontglipt hem... juist boven de verschansing. Tonka slaakt een gil en grijpt naar het begeerde wapen... doch.. telaat !

Het zwaard valt met een plons in zee. Een kort ogenblik nog is het te zien... dan wordt het verzwolgen door de golven.

Met bonzend hoofd ontwaakt Eric... Hij tracht zich te herinneren wat er gebeurd is. Hij kijkt in het rond... Hij bevindt zich in een kleine halfdonkere ruimte... een man komt op hem toe... Halsa !... Dan dringt het duidelijk tot Eric door. Hij is gevangen samen met Halsa en er is niemand, die hen helpen kan...

Gedurende enkele ogenblikken staren beide mannen elkaar zwijgend aan. Zij beseffen beiden de ernst van hun toestand. Verwonderd vragen zij zich af of dit nu de bewoners van het Goudland zijn: de aanblik van de armzalige hutten geeft hen niet veel hoop. Vergeefs doorzoeken zij hun gevangenis, doch van het zozeer begeerde metaal kunnen zij geen spoor ontdekken. Ook de inboorlingen zien er niet naar uit of goud bij hen een gewoon verschijnsel is. Met een zucht keert Halsa zich tot Eric :

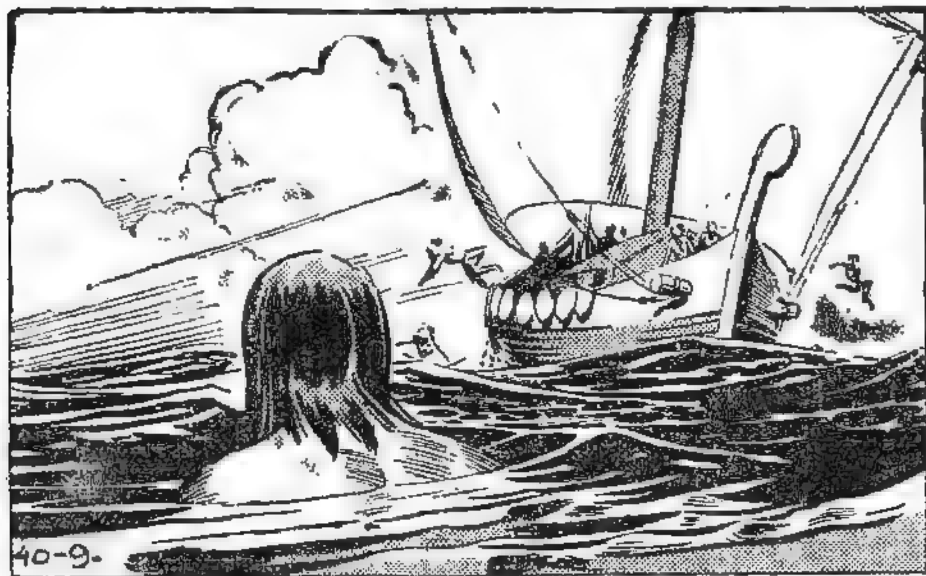
— Wel, als dit Goudland is... ! Ik vraag mij af of wij ooit Noorwegen terugzien.

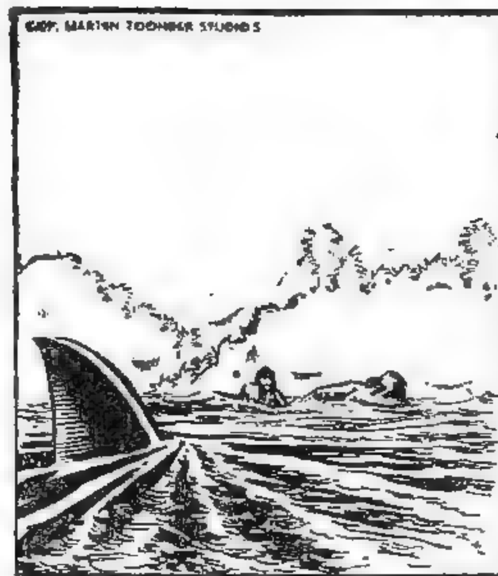
Aan boord van het Vikingschip ziet Baldon met het verdwijnen van het toverzwaard zijn vermeende heerschappij verloren gaan. Bleek en zenuwachtig grijpt de rover naar zijn eigen zwaard, maar Tonka is hem voor... Met een verheugde grijns springt de Viking naar voren, en het koude staal van zijn zwaard schittert dreigend.

— Gij zult U voegen naar mijn bevelen ! gromt Tonka. Niet gij, doch ik voer thans het bevel. Ik zal U in de boeien laten slaan, tesamen met uw handlangers...

Snel wijkt Baldon achteruit. In één oogopslag overziet hij de toestand. De kust van Goudland is nog niet ver. Daar is rijkdom. Hier... gevangenschap...

Met een katachtige behendigheid wendt de rover zich naar de verschansing, en voor de ogen van de verbijsterde mannen springt hij overboord in de golvende zee...

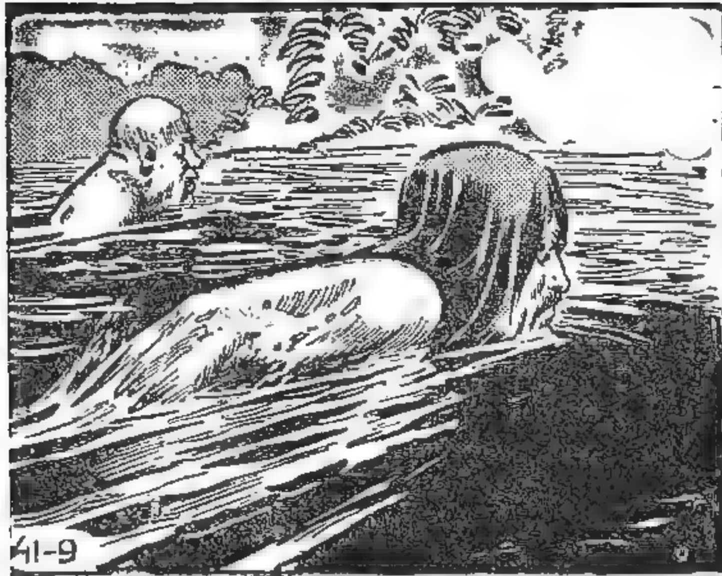

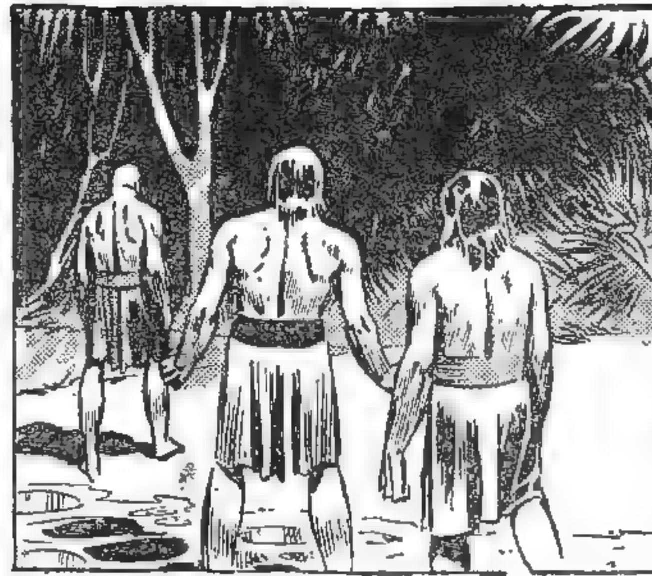
Met soepele slagen zwemt Baldon in de richting van de kust. De afstand tussen hem en de boot wordt snel groter. Wanneer hij meent, buiten schotsafstand te zijn, kijkt hij om, en met een grijns ziet hij dat zijn mannen eveneens in zee gesprongen zijn. Even vreest hij, dat Tonka het schip zal laten keren, doch zonder vaart te verminderen stevent het Noordwaarts... Blijkbaar zijn Eric's mannen tevreden op zo'n gemakkelijke manier van de vier rovers verlost te zijn.

Zo dicht mogelijk bij elkaar blijvend zwemmen de rovers naar de kust. De afstand blijkt groter te zijn, dan zij gedacht hadden, doch alle vier zijn geoefende zwemmers en hun uithoudingsvermogen is groot. Rustig naderen zij meer en meer de groene kust van het lokkende Goudland, en geen van hen bemerkt, hoe een grote blauwzwarte vin, snel nadert...

Alder is de eerste die de haai bemerkt... en verschrikt roept hij een luide waarschuwing. De rovers verdubbelen hun krachtsinspanning, doch de dreigende vin komt steeds nader. De dikke Olav zwemt uit alle macht, doch hij raakt meer en meer op de anderen achter.

Dan een heftige beweging van de golven, en de onfortuinlijke rover verdwijnt in de diepte.

Het lot van de ongelukkige Olav geeft de overige rovers dubbele kracht. Lijkbleek en hijgend zemmen zij voort vrezend ieder ogenblik door de haai te worden aangevallen. Doch gelukkig laat het dier zich niet meer zien, en ten slotte bereiken ze de kust. Uitgeput wankelen zij over het strand in de richting van het tropische oerwoud, dat als een donkere muur voor hun oprijst.

Een zeewindje doet de palmbladeren ritselen. Enkele helgekleurde vogels vliegen luidkrijsend op. Verder... stilte. Doodse, drukkende stilte. Nog hijgend van het zwemmen neemt Baldon met halftoegeknepen ogen de omgeving op.

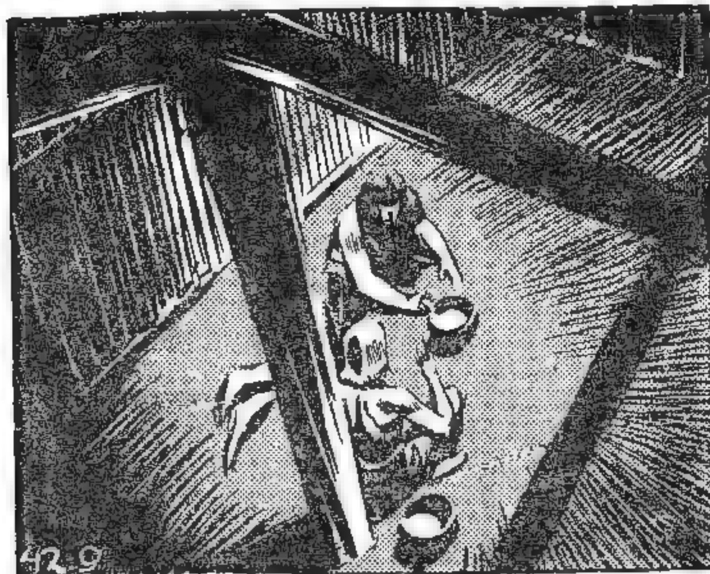
Hij noch zijn twee overgebleven mannen, weten bij benadering, waar zij zijn.

— Goudland... fluistert de rover, rijkdom?

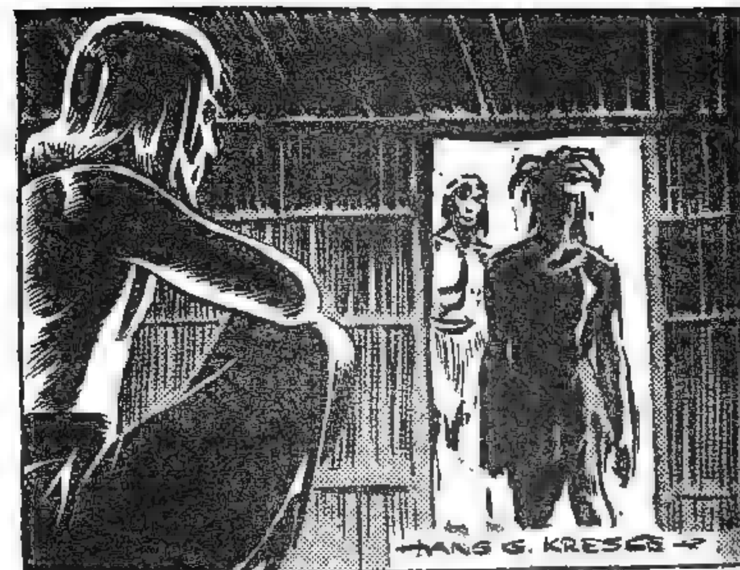
— Wij zullen rijker zijn dan wie ook in Noorwegen!

Doch dan, de sombere blikken volgend van zijn mannen, zwijgt hij plotseling.

Daar, in de verte blikt een zeil... Daar verdwijnt het laatste contact met hun land, met Noorwegen. En met al het goud ter wereld zullen zij hier geen schip kunnen kopen om hen daar terug te brengen...

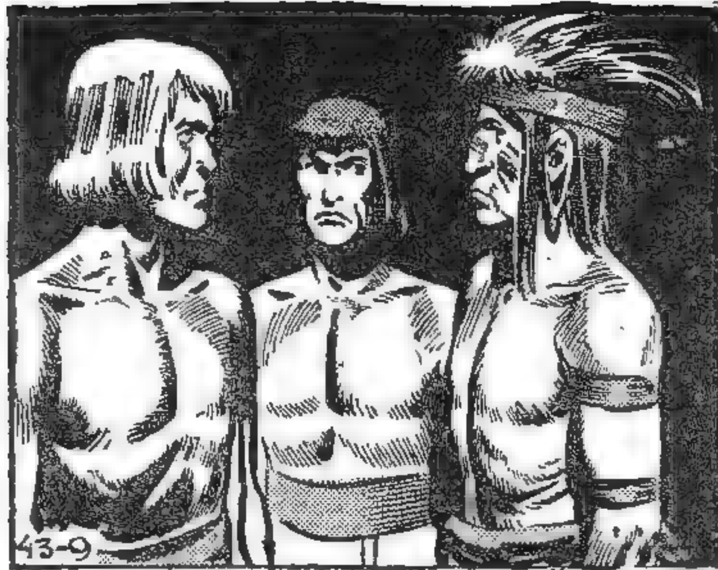
Halsa en Eric bevinden zich nu reeds enkele dagen in gevangenschap en geen van beiden weet wat hun lot zal zijn. De oude inboorling, die hen tweemaal een kommetje voedsel brengt, schijnt niet genegen, een woord met de gevangenen te wisselen. Zwijgend, met een gelaat zonder uitdrukking komt en gaat hij, en deze stilzwijgendheid is niet zeer geruststellend voor de twee Noormannen.

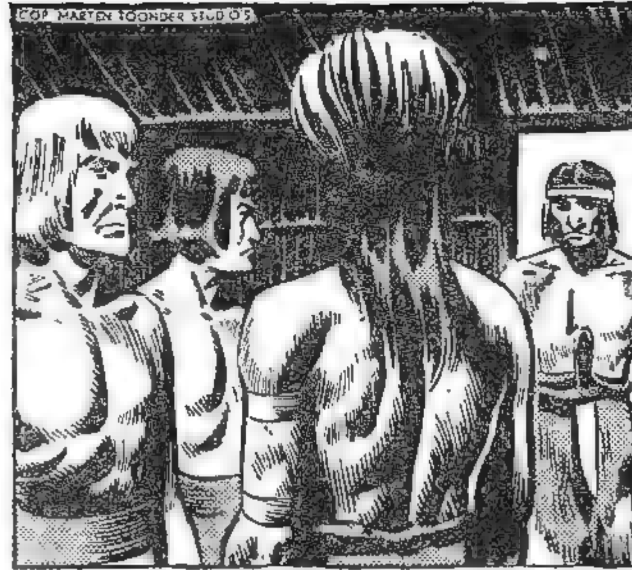
— Ik vraag me af waar we beland zijn, gromt Eric op een middag, wanneer de oude man hun tweede maaltijd gebracht heeft. En wat ons te wachten staat bij deze zonderlinge mensen. Men neemt ons gevangen, sluit ons op in een vuile hut en kijkt niet meer naar ons om... Een merkwaardige behandeling.

Halsa knikt. Beiden pogen een antwoord te vinden op de door Eric gestelde vragen, doch het antwoord komt van een zijde, die zij niet verwacht hadden.

De houten deur van hun gevangenis gaat langzaam open, en in de deuropening verschijnt een donkere gestalte, met een bos veren op het hoofd.

Gespannen richt Eric zich half op, en met een gevoel van naderend onheil ziet hij de vreemde op zich toetreden.

Eric en Halsa staan op, wanneer de inboorling op hen toetreedt. Het schijnt een belangrijk persoon te zijn, want de anderen behandelen hem met eerbied. De man begint te spreken en tot zijn grote verbazing kan Eric hem goed verstaan. De taal die de man spreekt gelijkt erg veel op die van Atlantis.

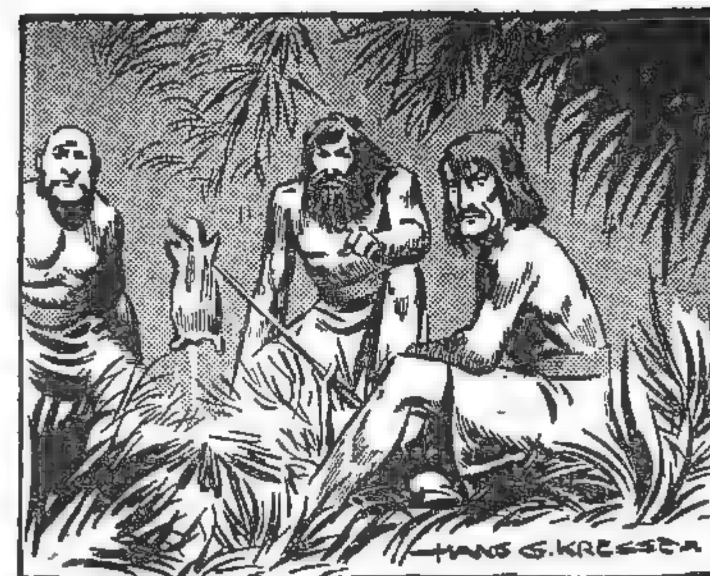
— Gij zijt vreemden hier, gromt de man. Wezens zoals gij, zag men hier nog nooit tevoren. Dagenlang heeft de raad vergaderd om uit te maken wat met u te doen. Onze vijanden, de Ozmecs vereren de zon. Het is te zien, dat Gij, wezens-met-het-glanzende-haar, zonnewezens zijt. Uw haren glimmen als de stralen der zon en in uw ogen is de blauwe lucht. Het is duidelijk, dat gij op deze aarde gekomen zijt, om onze vijanden, de Ozmecs, van dienst te zijn. Gij zijt afgezanten van de zon. De raad zal mij zo dadelijk laten weten, wat zij omtrent u beslist heeft.

De toon van de man bevalt Eric niet, en wanneer even later een donkere krijger de hut binnentreedt, voelt Eric, dat er onheil in de lucht hangt. Kort knikt de nieuw aangekomene met het hoofd en Eric's bezoeker wendt zich tot de beide Vikings.

— De raad heeft beslist, dat gij **MOET STERVEN** ! Door een zoon-van-de-zon te doden zullen wij de bovennatuurlijke kracht van de Ozmecs breken en in staat zijn hen te verslaan !

Eric begrijpt, dat redeneren nutteloos is. De onwetendheid van hun bewakers is als een ondoordringbare muur. Het heeft geen zin te pogen hun aan het verstand te brengen dat zij menselijke wezens zijn, die nog nooit van de Ozmecs hebben gehoord en zeker geen « zonen van de zon » zijn. Eric haalt zijn schouders op en een doffe wanhoop maakt zich van Halsa meester.

Er wordt nu haast gemaakt om het vonnis ten uitvoer te brengen. De gehele nacht dreunen de trommels, en van uit hun hut horen ze duidelijk het opzwepend gezang der inboorlingen. Eric onderzoekt de mogelijkheid van een vlucht, doch al spoedig blijkt dat dit onmogelijk is. De inboorlingen hebben geen halve maatregelen genomen. Een twee rijen dikke haag van krijgers is om de « gevangenis » opgesteld. De volgende morgen leidt men Eric en Halsa, zwaar geboeid, omringd door zingende en dansende krijgers, naar het dorpsplein. Vele inboorlingen zijn afstotelijk beschilderd en hun blikken voorspellen weinig goeds. De twee Noormannen worden ieder aan een dikke paal gebonden en in een grote kring danst men om hen heen, begeleid door de tam-tams.

Diep in het oerwoud zitten de drie rovers om een klein vuurtje. Zij luisteren ingespannen : van veraf dringt het onheilspellende geroffel van trommels tot hen door, en na kort overleg besluiten zij te gaan kijken, wat dat geluid te betekenen heeft.

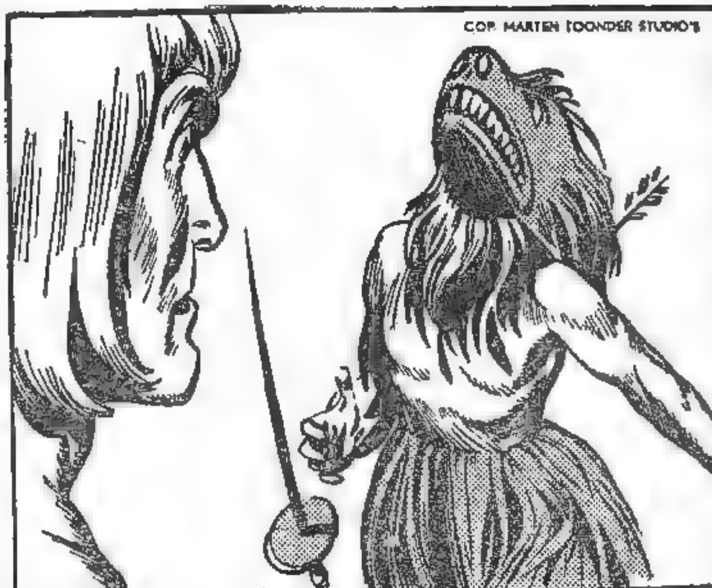

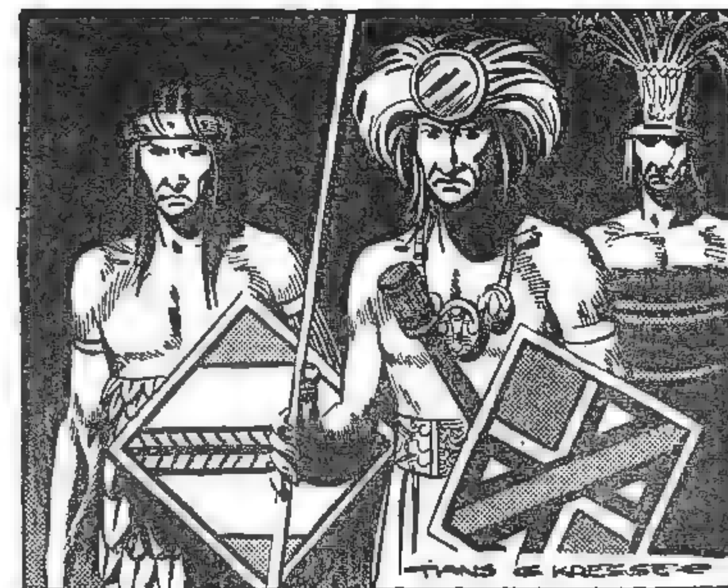

Op een waanzinnige en eentonige maat roffelen de bruine vuisten der trommelslagers op de tam-tams. Steeds wilder wordt het rythme en steeds woester worden de bewegingen der dansende inboorlingen. Eric heeft iets dergelijks nog nooit meegemaakt. Een stijgende razernij grijpt hem aan. Onbegrijpend staart hij naar de rij verwrongen gezichten. Eensklaps houdt het zingen der krijgers op, slechts de trommen dreunen nog en wanneer de rijen zich openen, betreedt een soort tovenaar, de open ruimte. In zijn hand klemt hij een lange, dunne doch blijkbaar vlijmscherpe degen, waarmee hij dreigend naar Eric steekt. Onder het uitstoten van allerlei schelle klanken nadert de tovenaar al dansende de gevangenen. Het grote, afzichtelijke masker schudt heen en weer. Dan met een plotselinge uitval springt de tovenaar op Eric toe en de degenpunt raakt even zijn hals.

Inmiddels naderen Baldon, Mordegai en Alder door het woud. Als donkere schimmen glijden zij door de struiken. Wanneer zij tussen de takken heen iets zien schemeren laten zij zich voorzichtig in de schaduw van het gebladerte op de grond zakken.

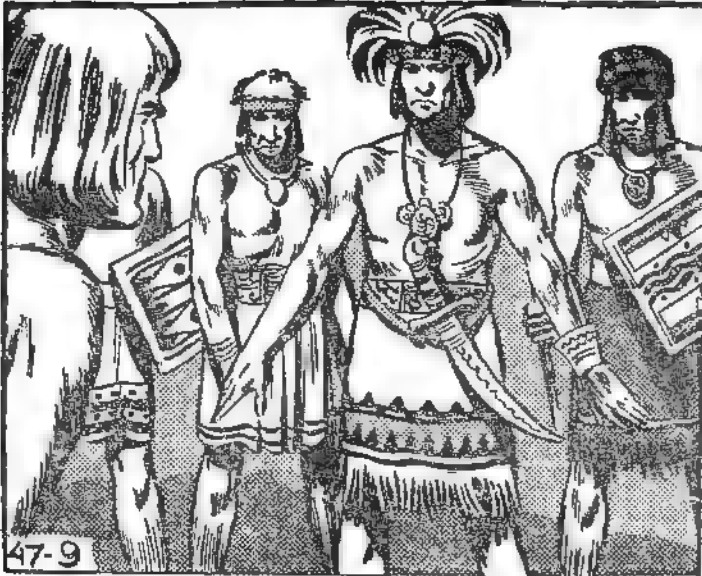

Als een razende danst de tovernaar voor de twee gevangenen heen en weer. Er is een stilte gevallen over het plein. Een trom roffelt nog zachtjes. Eric houdt strak de punt van de degen in het oog. De aanblik van de gemaskerde danser vervult hem meer en meer met afgrijzen en ongemerkt beproeft hij de sterkte zijner boeien. Zijn spieren zwellen onder deze krachtsinspanning, maar hij is niet in staat de koorden te verbreken. Zweet staat op zijn voorhoofd en glijdt in straaltjes langs zijn bruine huid. Een tweede maal voelt Erik een prik van een degen en eensklaps staat de tovenaar doodstil. Ook de laatste trom zwijgt nu. Langzaam, soepel sluipend als een kat nadert de tovenaar en ditmaal beseft Eric, dat het einde nabij is.

Hij klemt zijn tanden op elkaar en staart zijn kwelgeest uitdagend aan. Deze sluipt dichterbij. De punt van de degen is recht op Eric's hart gericht. Nog vijf passen, nog vier passen, nog drie passen ! Doch eensklaps gaan Eric's ogen wijd open van ontsteltenis en verbazing. De magere figuur van de tovenaar maakt een kronkelende beweging en vóórdat Eric goed beseft wat er gebeurt, stort de man, door een pijl getroffen ter aarde. Met grote ogen staart Eric naar de pijl, die zijn leven redde en voor een ogenblik vergeet hij alles om zich heen...

De pijlpunt is van zuiver, geelglanzend goud !

Hij kijkt op en het schouwspel dat hij nu ziet, doet zijn verbazing nog stijgen. De inboorlingen zijn verdwenen, als weggevaagd door een geweldige hand en in hun plaats naderen nu een groot aantal vreemd uitgedoste mannen, wier wapens, sieraden, hoofdbanden en gordels glanzen in de zon.

Gelaten wacht Eric af wat er nu weer zal gebeuren. Zwijgend naderen de vreemde krijgers, hun ogen strak gericht op de figuur van onze held. Dàn treedt een hoofdman naar voren en op een kort bevel knielen alle aanwezigen eerbiedig voor de zeer verbaasde Noorman. Langzaam, plechtig haast, richten de vreemdsoortige krijgers zich weer op, en de aanvoerder treedt onderdanig enkele stappen naar voren. Met nauw verholen verwondering ziet Eric deze voorstelling aan... en een zucht van opluchting ontsnapt hem. Wat deze vreemd uitgedoste kerels ook van plan zijn, vijandige bedoelingen schijnen zij niet te koesteren. Te oordelen naar de overvloed van goud, waarmede zij zich behangen hebben, schijnt dit het volk te zijn, waarover Lauri sprak, en eindelijk blijkt Eric dan het doel van zijn reis bereikt te hebben, zij het ook in voor hem ongunstige omstandigheden.

— Wij groeten U, o machtige zoon van de zon! spreekt de aanvoerder. En onze harten zijn verheugd. Juist op tijd kwamen wij hier, om U uit de handen van onze vijanden te redden. Komt thans met ons, o zonnekind, opdat Uwe aanwezigheid het volk van Nualti moge verblijden!

Van uit het struikgewas staren drie paar begerige ogen naar de spreker. Baldon kijkt als betoverd naar de gouden sieraden en wapens van de vreemde krijgers, en er komt een tevreden grijns op zijn gelaat.. Het doel van hun tocht is ook bereikt.

Aandachtig heeft Eric toegeluisterd, en hij begrijpt dat dit de vijanden moeten zijn, waarover een der inboorlingen met hem gesproken had. Ogenblikkelijk grijpt Eric deze kans om zijn vrijheid te herwinnen aan. Onverstoorbaar vat hij de hem toegemeten rol van « Zoon-van-de-zon » op. Hij glimlacht neerbuigend, en verwaardigt zich zelfs enige korte dankwoorden te spreken. Het feit, dat hij de taal van Atlantis meester is, komt hem nu goed van pas, daar het Nualti als twee druppels water hier op lijkt.

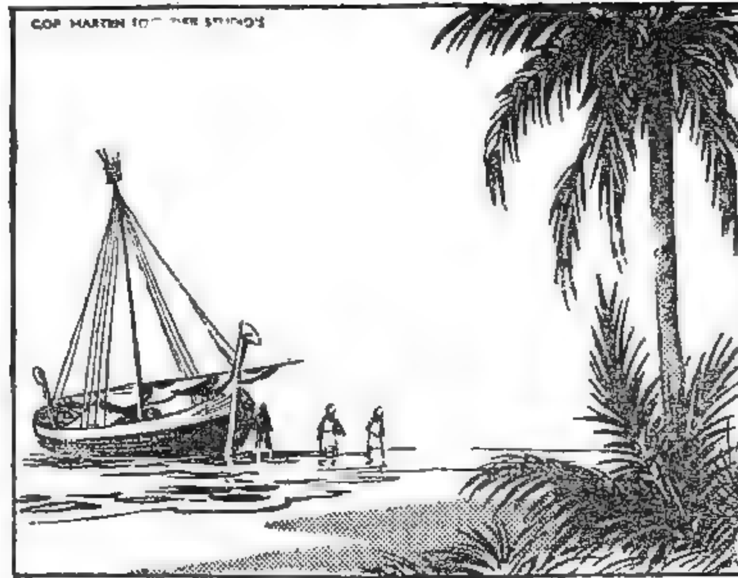
Eensklaps bemerkt onze held dat men met Halsa, zijn trouwe helper, minder aangename plannen schijnt te hebben. De arme kerel staat op het punt onder scherpe bewaking hardhandig te worden weggevoerd, maar nu grijpt Eric in. Hij legt de mannen uit, dat Halsa zijn dienaar is, en wanneer zij naar Halsa's donkere haardos wijzen zegt Eric glimlachend :

— Hij is de zoon-van-de-nacht, welke altijd volgt op het licht van de zon ! Zonder duisternis zou men het licht niet opmerken.

Deze spitsvondige opmerking redt Halsa van gevangenschap of erger, en even later zijn beide vrienden herenigd. De aanvoerder staat eerbiedig zijn draagstoel aan de « Zoon-van-zon » af, en met een gezicht, alsof alles vanzelf spreekt, neemt Eric hierin plaats. De Nualti-krijgers verzamelen zich, en in een lange rij begeven zij zich op weg, Eric triomfantelijk met zich meedragend. Stom van verbazing en afgunst slaan Baldon, Mordegai en Alder de wijze, waarop men Eric behandeld, gade. Verborgen achter het gebladerte kijken zij elkaar sprakeloos aan, doch dan zegt Baldon hees :

— Komt mannen, we moeten de stoet volgen. Zo zullen wij te weten komen, waar al dat goud vandaan komt !

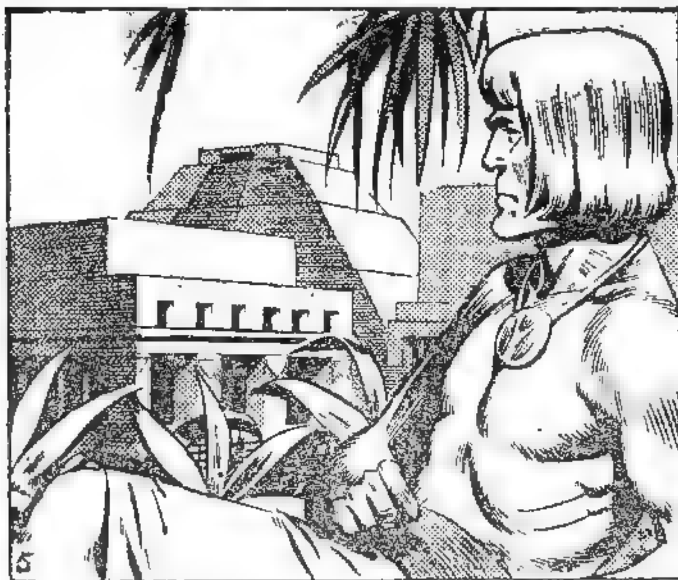

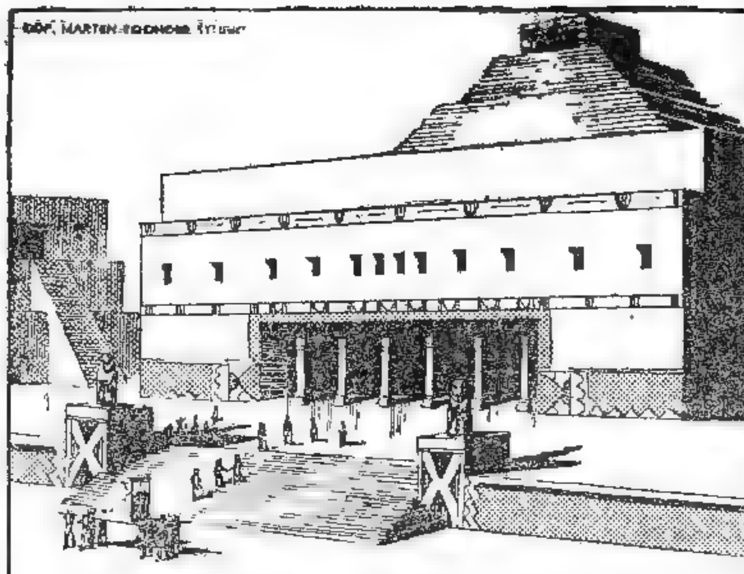

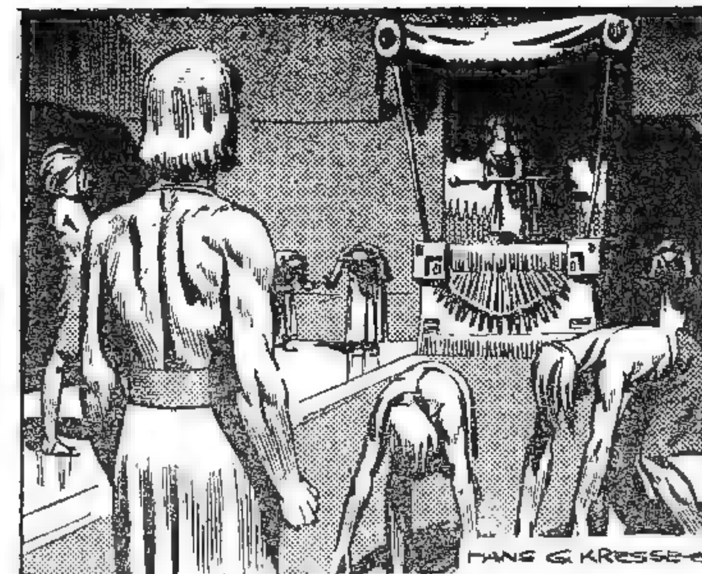
Voorzichtig, zoveel mogelijk in de dichte begroeiing van het woud blijvende, volgen de drie rovers de stoet, waarin Eric meegevoerd wordt. Baldon heeft een peinzende uitdrukking op zijn gelaat. Tevergeefs poogt hij te raden waarom Eric dergelijke schitterende ontvangst te beurt valt.

— Wel, gromt de rover ten laatste geërgerd, de hoofdzaak is toch maar, dat we nu weten waar we bergen goud kunnen vinden.

Inmiddels heeft het schip, waar nu Tonka het bevel voert, na een dag Noordwaarts varen, een klein eilandje bereikt. Op aandringen van zijn vermoeide mannen zet Tonka het scheepje op het strand, en de Vikings gaan aan land, in de hoop wat eten voor hun hongerige magen te kunnen bemachtigen. Zij hebben geluk en wanneer allen zich te goed gedaan hebben aan de opbrengst van de jacht, roept Tonka zijn mannen voor een beraadslaging bijeen.

Inmiddels nadert de reis van Eric het einde. Na een lange tocht door het oerwoud bereikt de stoet een hoogvlakte tussen de bergen en hier ziet Eric voor zijn verbaasde blik een soort stad, welke veel gelijkenis vertoont met de steden van het rampzalige « Atlantis ». De stad bestaat uit grote en kleine pyramidevormige bouwwerken, waartussen een aantal blokvormige bouwsels oprijzen. Rondom dit kolossaal geheel bevinden zich ontelbare eenvoudige hutten van klei met rieten daken. Het nieuws van de komst van de « zoon-van-de-zon » is de stoet reeds vooruitgegaan en overal liggen de mensen gebogen ter aarde, als onze held in zijn draagstoel voorbij komt. De tocht gaat nu door het centrum van de stenen stad en Eric merkt verwonderd op, hoe weinig mensen hier lopen.

Voor een geweldig vierkant gebouw stopt de draagstoel en men beduidt hem uit te stappen. Onder de indruk kijkt Eric naar het grootse bouwwerk, een marmeren trap voert er heen en bovenaan, ter weerszijden, staan grote gouden beelden... Langzaam en plechtig voert men hem het gebouw binnen. Het blijkt het paleis van de koning te zijn. Langs ontelbare gangen, waar zoals Eric tot zijn grote verbazing vaststelt, de vloeren van zuiver goud zijn, leidt men « de-zoon-van-de-zon » naar de troonzaal. Fier treedt Eric binnen : een krijger kondigt hem met luide stem aan, en alle aanwezigen, de koning inbegrepen, buigen zich diep en eerbiedig ter aarde.

Heimelijk kijkt Eric in de troonzaal. Hij kan zijn ogen nauwelijks geloven. Dit vreemde volk schijnt zulke overvloed van kostbaar goud te bezitten dat zij het letterlijk voor alles gebruiken. De vloer van de troonzaal is één spiegelend veld van roodachtig goud, muren en zoldering zijn op overvloedige manier versierd met kunstig gevormde gouden mozaïeken. De helmen van de krijgers, de troon van de koning, alles schittert en blinkt. Het duizeld Eric, doch hij waakt er voor zijn ontroering niet te laten blijken.

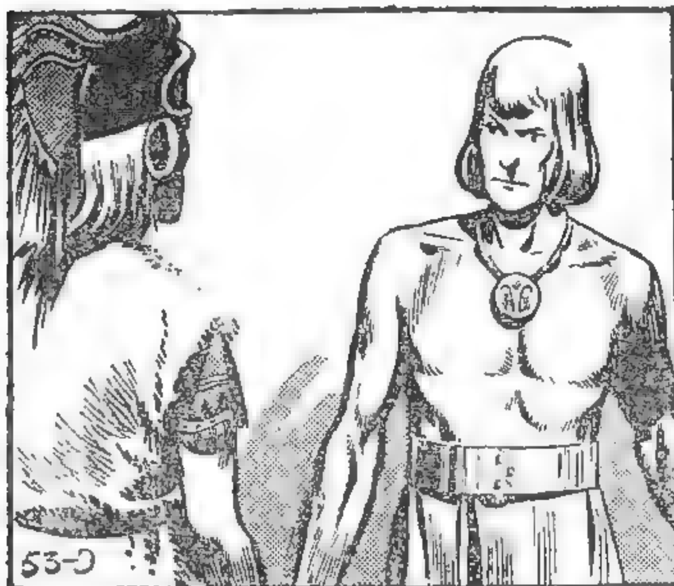
De koning, begeleid door een aantal hoogwaardigheidsbekleders treedt nu onderdanig op Eric toe. Aandachtig neemt Eric het gelaat van de heerser op, dan richt hij zijn blikken onderzoekend op diens gevolg. Een afkeer bevangt hem. Een der personages bezit slechts één goed oog, dat vreemd en fanatiek schittert en de man een onheilspellend voorkomen geeft. De overigen zien er niet veel aantrekkelijker uit. Eric spreekt zijn waardering uit voor de ontvangst doch zij staren hem wantrouwend, bijna vijandig aan.

Dit bevalt onze held niet en bondig vraagt hij met de koning alleen gelaten te worden. Tegenstribbelend trekken de overigen zich terug en dan kijkt Eric vriendelijk in het gegroefde, zorgelijke gezicht van de oude koning.

— «De-zoon-van-de-zon» verheugt zich in de aanwezigheid van de koning der Ormecs te zijn : gij ziet er een goed mens uit, zegt Eric plechtig. Ik heb echter niet veel vertrouwen in degenen, die zich zojuist heben verwijderd, laat hij er op volgen. De oude koning zwijgt en kijkt Eric lang en doordringend aan. Dan zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken zegt hij.

— Gij kunt mij niet bedriegen... Gij zijt de « zoon-van-de-zon » niet.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

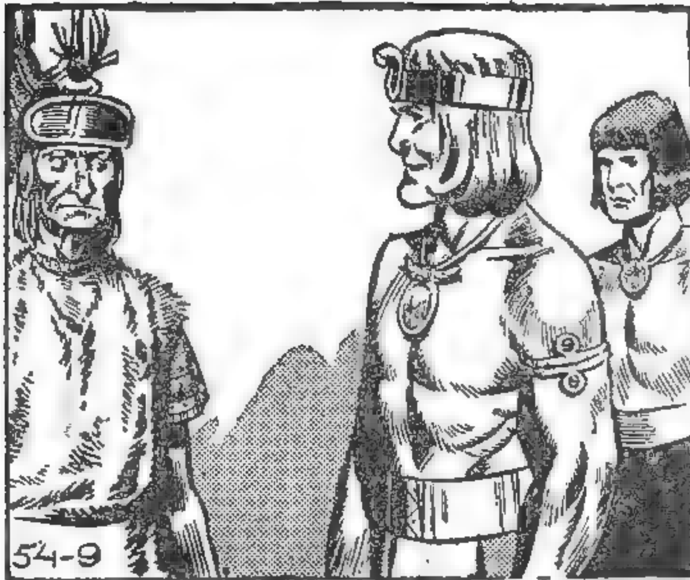

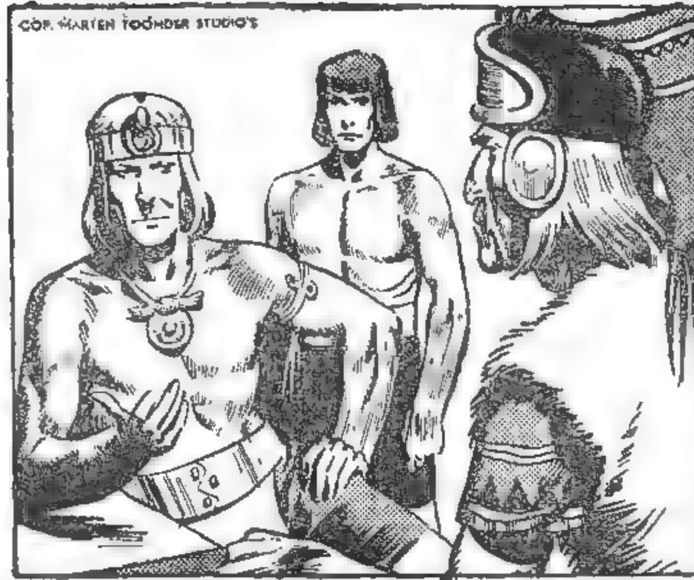

Deze woorden van de oude koning komen zo onverwacht, dat Eric even aan de grond genageld staat. Dit is een gevaarlijke toestand en onze held bereidt zich voor om zijn vrijheid zo duur mogelijk te verkopen. Doch de koning bezorgt hem nog een verrassing. Vrees niets, vreemde !, klinkt zijn stem zacht. Ik kan een geheim bewaren en zeker wanneer het in mijn eigen belang is. Ongelovig staart Eric de koning aan; hij weet niet goed hoe hij het heeft. Een flauwe glimlach verschijnt op het gerimpelde gezicht van de oude heerser. Gij moogt dan niet de « zoon-van-de-zon » zijn, toch zijt gij als door de voorzienigheid gezonden, fluistert de oude man. Weet dan dat ik slechts koning ben in naam. de ware heersers zijn zij, die gij zo juist weggezonden hebt, de priesters van de zon. Zij zijn het, die het volk der Nualti, de Ozmecs, regeren... doch vraag niet HOE ! Het zijn tyrannen, zij zuigen het volk uit, boezemen het vrees in voor de Zonnegod en door die vrees, hebben zij het volk in hun hand. Uw komst als « zoon-van-de-zon » kan hen niet welgevallig zijn. Immers, in de ogen van het volk zult gij hoger staan dan zij. Daarom ben ik er blij over dat gij gekomen zijt, gij en ik zullen in staat zijn langzaam maar zeker de macht van deze mensen te breken voor het welzijn van het volk der Nualti.

Terwijl de Ozmec-koning en Eric deze samenspraak houden, steken ook de priesters de koppen bij elkaar. De éénogige voert het woord.

— Mij bevalt de aanwezigheid van de « zoon-van-de-zon » niet, gromt hij. Ik geloof niet dat deze goudharige persoon inderdaad de « zoon-van-de-zon » is, maar het volk gelooft het en dat is erg genoeg. Hij kan ons het leven zuur maken en daarom dienen we een middel te vinden om hem onschadelijk te maken.

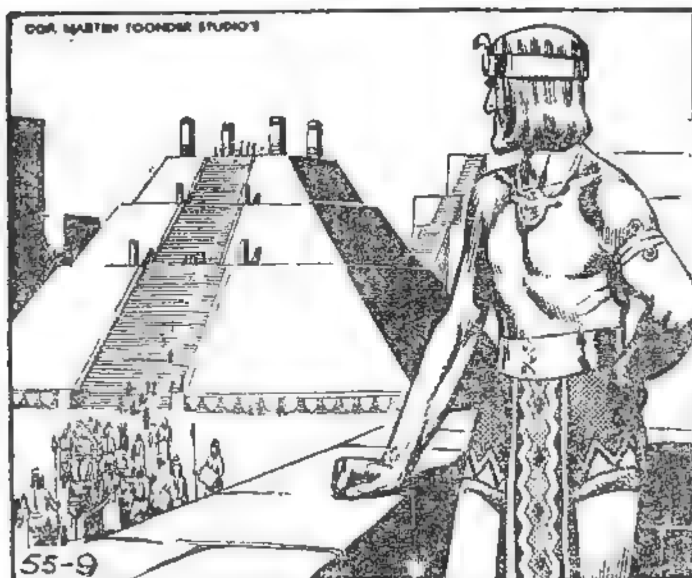

Eric en Halsa nemen hun intrek in het paleis van de oude koning en kleden zich zoals hun stand past. Duidelijk te merken valt, dat de priesters ergens op zinnen, doch de koning verzekert onze held dat hij geen gewelddaden heeft te vrezen, daar zij rekening moeten houden met het gelovige volk. De oude Ozmec stelt veel belang in Erics afkomst en bij gelegenheid vertelt Eric wel eens van zijn avontuurlijk leven. Ook beantwoordt hij zonder omwegen de vraag van de koning, met welk doel hij zich in het land der Nualti bevindt. Onze held vertelt dan zijn opdracht en de waarde die goud in zijn eigen land heeft. De oude zeeman luistert aandachtig toe en zit een tijdlang nadenkend voor zich uit te kijken. Dan rijst hij op uit zijn zetel, terwijl een flauwe glimlach op zijn gelaat verschijnt.

— Goud, zoals gij het noemt, kunt ge zoveel krijgen als ge wilt, zegt de Ozmec. Ik begrijp uw weerzin om het te moeten roven; welnu, dat behoeft gij ook niet. Ik schenk u genoeg om een schip te vullen, als beloning voor de hulp, die gij mij en het volk zult bewijzen tegen de tyrannie der edelen. Zodra deze tyrannen verdreven zijn, zal een scheepslading goud uw eigendom zijn !

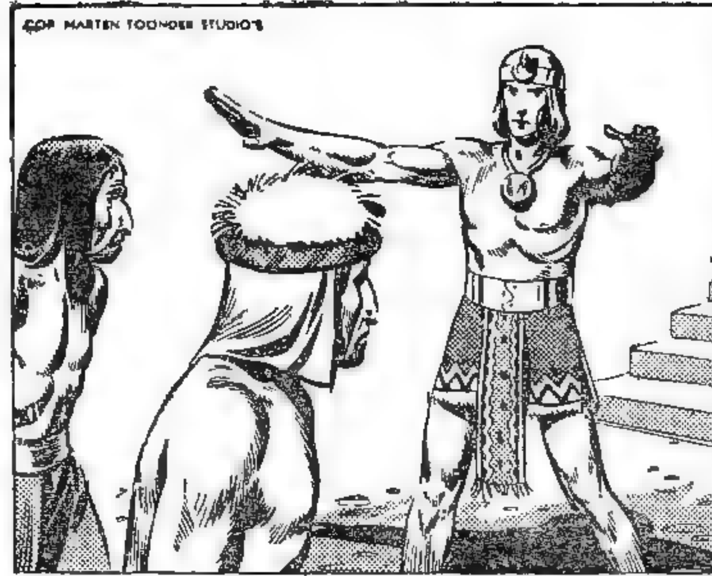

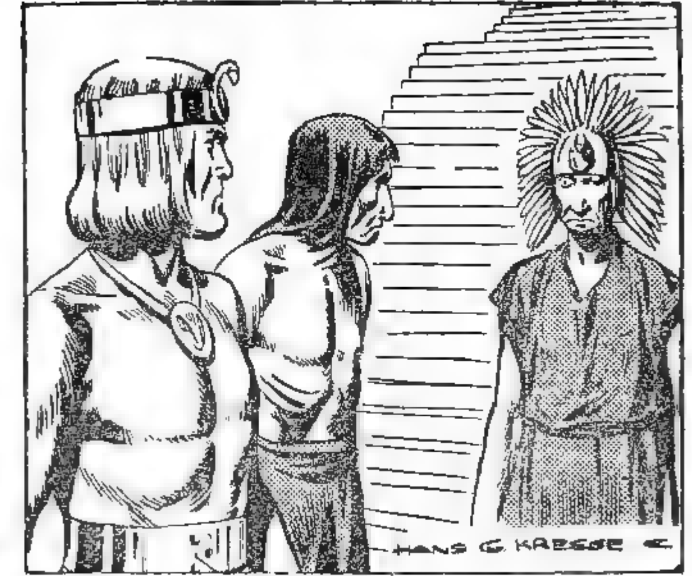
Het vooruitzicht niet met lege handen in Noorwegen terug te hoeven keren en het goud op eerlijke manier te kunnen verwerven, stemt Eric blijmoedig. De volgende morgen staat hij in de vroegte van de reeds warme zon, wanneer een rumoer zijn aandacht trekt. Even later ziet hij beneden op het plein een aantal schamel geklede mensen, omgeven door een haag van soldaten in de richting van de Zonnetempel lopen. Op de tempelpyramide ontwaart hij de figuren van een aantal priesters en verwonderd vraagt hij zich af, wat er gaat gebeuren. Het troepje armmoedige mannen en vrouwen, tien in totaal, schrijdt langzaam over het brede plein. Wanhoop staat op hun gezichten te lezen. Huiverend kijken zij naar de sombere tempel en een der vrouwen snikt zenuwachtig.

Inmiddels heeft Eric zich naar de koning begeven, die hij zijn ontdekking mededeelt. De oude Ozmec glimlacht bitter.

— Hier ziet gij nu de macht van de zonnepriesters, zegt hij. Eens per maand moet het volk schatting betalen aan de dienaren van de Zonnegod. Zij, die hun belasting niet kunnen voldoen, omdat zij te arm zijn of een ongelukkige oogst hebben gehad, worden gevangen genomen en van deze ongelukkigen worden er op geregelde tijden enigen geofferd aan de Zonnegod, ten einde diens toorn niet op te wekken... De mensen, die gij gezien hebt, zullen deze dag nog sterven !

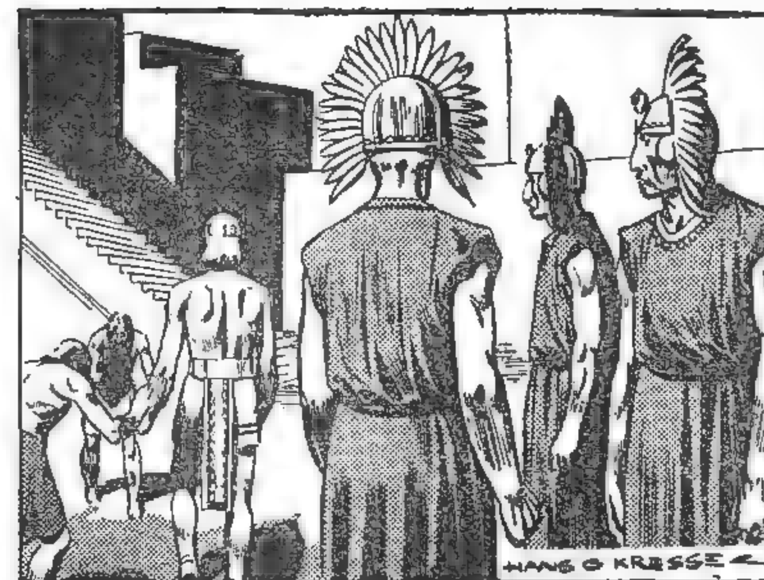

Met afgrijzen heeft Eric geluisterd en even staart hij peinzend voor zich uit. Dan komt hij in beweging. Zonder op noch om te zien, stormt hij de troonzaal uit, de gangen door en de trappen af. De soldaten aan de poort maken zich verschrikt uit de voeten, als zij de reusachtige blonde « God » zien aankomen. Waar Eric voorbij rent, buigen de mannen diep ter aarde, doch onze held let hier niet op. Evenmin ziet hij, dat het volk hem nieuwsgierig doch op veilige afstand volgt. Vóór hem uit, aan de voet van de pyramide-tempel loopt de groep verdoemden. Zich tot het uiterste inspannend, gelukt Eric er in, de stoet te bereiken, juist wanneer deze op het punt staat de lange, stijle trappen te beklimmen.

— « Halt ! », schalt Eric's stem over het plein... Op het zien van de « Zoon-van-de-zon » buigt eenieder zich ter aarde, doch Eric beveelt de mensen, zich op te richten en zich tot de aanvoerende soldaten wendende, zegt Eric met luide stem. Gij bevrijdt deze mensen en zendt hen naar huis ! Ik, de « Zoon-van-de-Zon » beveel het u. Ik wens geen mensenoffers meer ». Een ademloze stilte valt over het plein. De veroordeelden kijken elkaar aan met tranen in de ogen van geluk. Doch eensklaps is het, als valt er weer een schaduw over hen heen... Een magere, in purper gehulde figuur is snel de tempeltrap afgedaald en als Eric zich omdraait, staart hij in het van haat vertrokken gezicht van een éénogige priester. Enkele ogenblikken staren de beide mannen elkaar zwijgend aan, dan komt de éénogige langzaam, dreigend nader...

Zijn gezonde oog met een dreigende glans op Eric gericht, maakt Techotla de éénogige priester, een stijve buiging.

Sedert wanneer ziet Tonatiuh, de Zonnegod, af van de gebruikelijke offers ? sist hij. Wil de geëerde zoon-van-de-zon, mij hierop antwoorden ?

Op het plein voor de zonnetempel valt een doodse stilte in. Allen vrezen de macht van Techotla en zijn priesterschare en hoopvol richten zij hun blikken op Eric, die in hun ogen het opperste gezag vertegenwoordigt. Eric voelt de dodelijke vijandschap van Techotla doch met luide stem zegt hij :

— Techotla heeft juist gezien. Tonatiuh heeft zijn kinderen lief. Hij wenst niet langer dat het bloed van onschuldigen zal vloeien.

Techotla vertrekt geen spier; hij beseft dat zijn rivaal hem schaakmat heeft gezet; immers hoe zou een dienaar van de Zonnegod de bevelen van zijn meester kunnen weerstreven ?

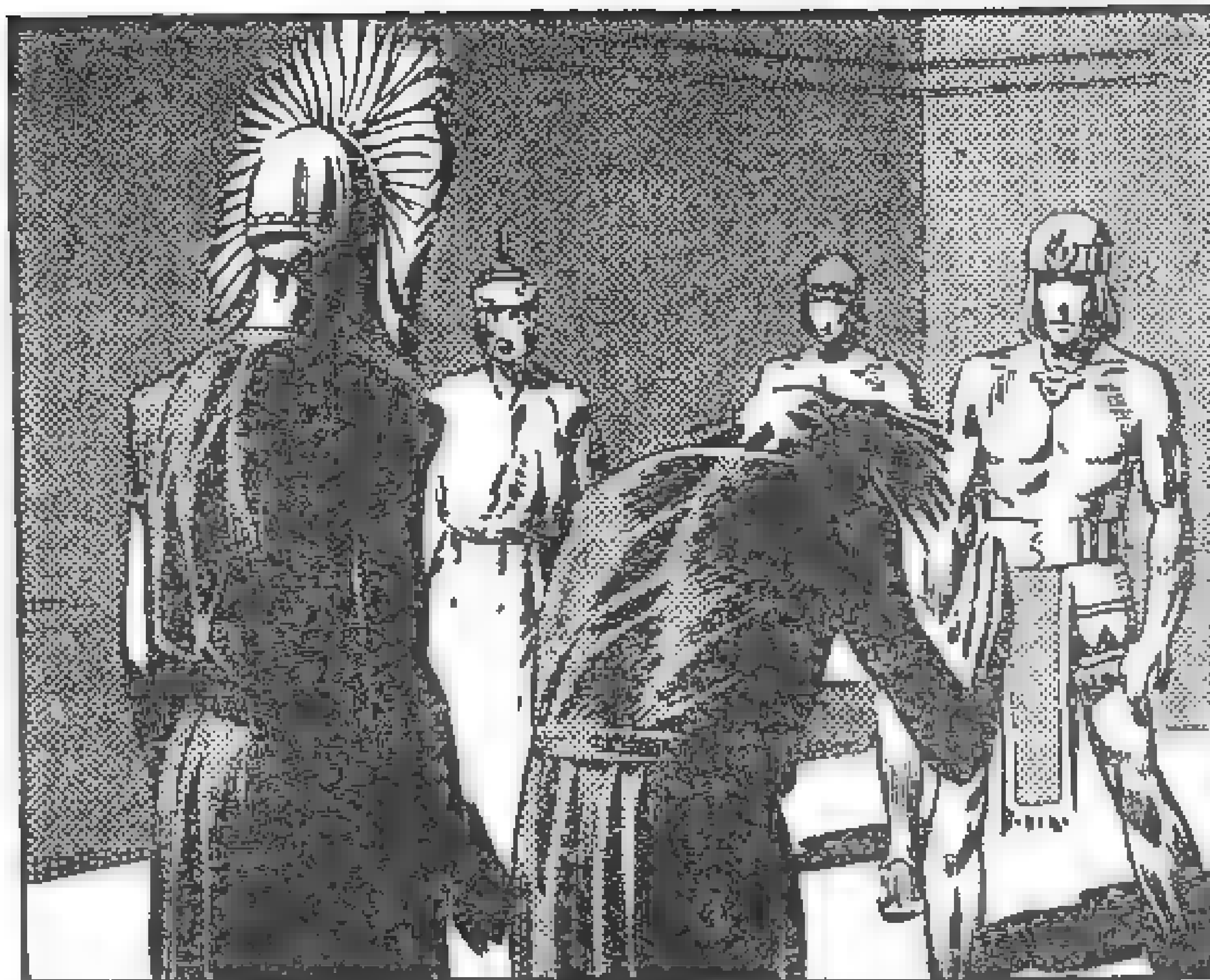
Op een kort gebaar van de innerlijk door woede verteerde priesters snijden de soldaten de boeien der tien slachtoffers los... en deze laten zich eerbiedig voor hun redder op de knieën vallen.

— Het is wel, zegt onze held zacht, gaat thans huiswaarts : de zoon-van-de-zon zal over u allen waken...

Geheel onder de indruk verwijderen de geredde Ozmecs zich en met een laatste opwekkend woord keert Eric naar het paleis terug...

De priesters staren de « zoon-van-de-zon » met donkere gezichten na... Zij voelen, dat hun heerschappij aan het wankelen is; De « zoon-van-de-zon » is een gevaarlijke rivaal.... Brusk wendt Techotla zich tot zijn priesters. Kom, snauwt hij : het is noodzakelijk dat Goudhaar verdwijnt... en wel zo snel mogelijk !

Voldaan over het feit, dat hij tien arme drommels van een vreselijke dood heeft gered, wandelt Eric naar het paleis terug. Hij begeeft zich direct naar de oude koning die hem met een bezorgd gezicht ontvangt.

— Ik zag, wat buiten geschiedde, sprak de oude man, en als mens juich ik deze daad toe, doch helaas moet ik haar als koning afkeuren !

Verwonderd staart Eric de spreker aan. De oude Ozmec vervolgt:

— Gij en ik streven hetzelfde doel na, Uw methoden zijn echter te ingrijpend. Voor de ogen van het volk hebt gij de priesterklasse vernederd. Ik twijfel er niet aan of gij zult zeer binnenkort bespeuren, dat Techotla en zijn trawanten dit niet goedschiks aanvaarden. Zelfs al waart gij wèrkelijk de zoon van de zon...

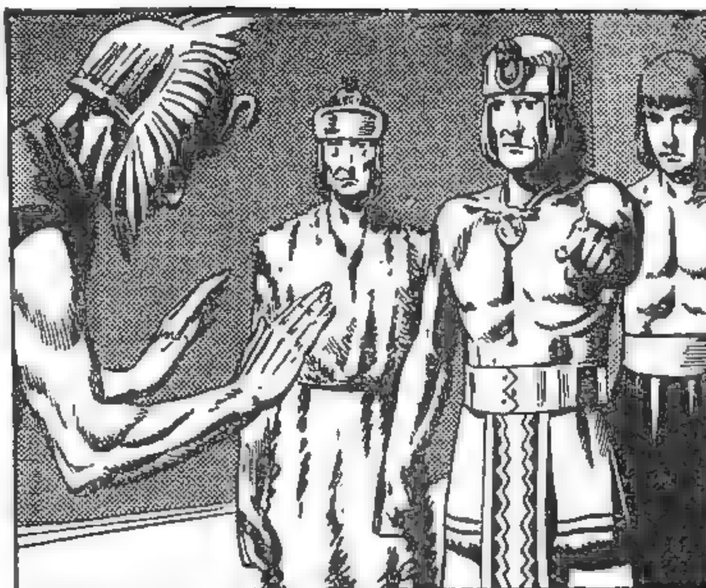
Als om deze woorden te bevestigen, klinkt op dat ogenblik de bronzen slag van een gong door het paleis. De massieve deuren zwaaien open en onder doodse stilte betreden twee onheilspellende in purper geklede gestalten de koningszaal... het zijn Techotla en een van zijn priesters... Onhoorbaar treden zij tot voor Eric... Nauw merkbaar nijgt Techotla het hoofd : de ander maakt de gebruikelijke buiging...

— Wel ? klinkt Eric's stem luid door de zaal, terwijl hij Techotla met koude blik opneemt...

— De reden van ons bezoek is uw weigering het zoenoffer voor Tonatiuh, de Zonnegod, te aanvaarden, gromt Techotla en zijn ene oog staart vol haat in het gezicht van de Noorman.

— Het zal de Zoon-van-de-zon duidelijk zijn. dat de zonden van het volk toch geboet moeten worden hetzij met hun bloed... hetzij met het uwe !

Eric's ogen vernauwen zich tot spleetjes. Hij doorziet de bedoeling van de sluwe Techotla en een spottend lachje krult zijn lippen. Met een hooghartig gebaar nodigt hij de heidense priester tot verder spreken.

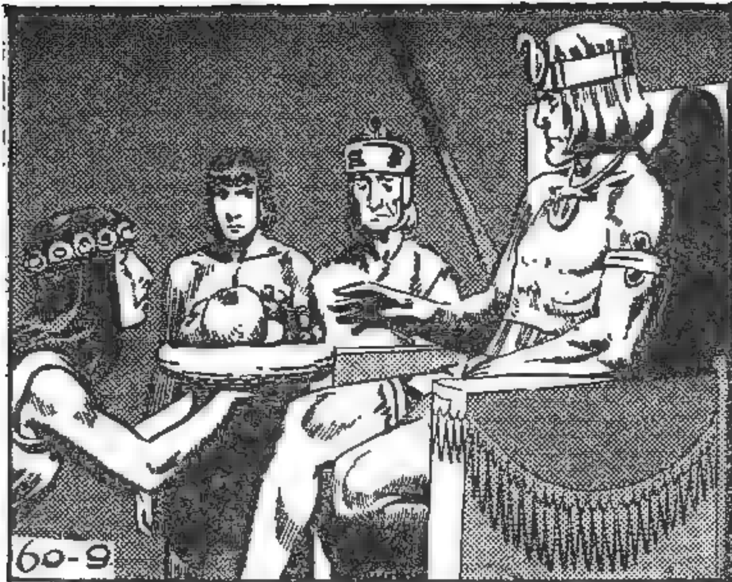
— Gij begrijpt mijn bedoeling nietwaar, zegt Techotla met gehuichelde ernst. De Zonnegod, Tonatiuh zal zijn kinderen de Ozmecs slechts kunnen vergeven, wanneer zij boetvaardig zijn. De rijken kunnen hun zonden afkopen met offers. De armen die niet over goederen beschikken, met hun leven. Zo was het tot gij kwaamt. Gij zoon van de zon, neemt....

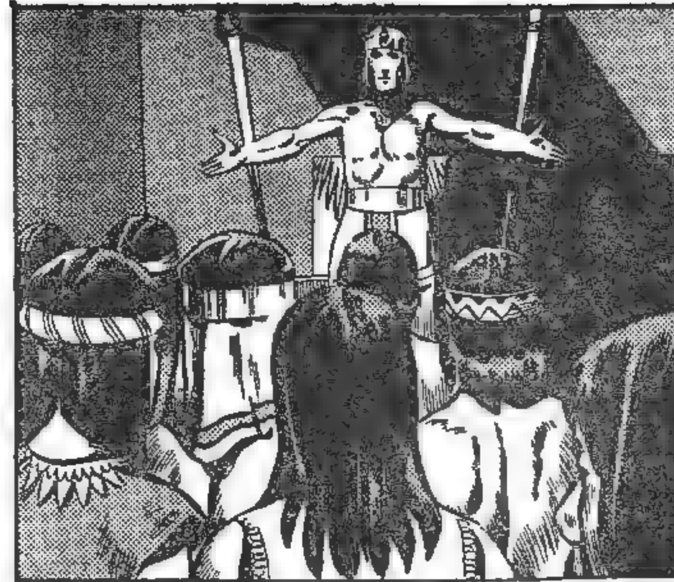
— Ik begrijp het, onderbreekt Eric met snijdende stem. Gij wilt voorstellen dat ik in ruil voor de levens van ontelbare arme drommels het mijne offer aan Tonatiuh... Welaan Techotla, niet gij, doch ik, als Zoon-van-de-zon zal beslissen wat gebeuren moet. Uw onbeschaamdheid is mij een ergernis. Verdwijn terstond voordat mijn toorn over uw hoofden losbarst !

Met flikkerende ogen, doch zwijgend, buigen de beide priesters zich ter aarde, en onder de ijskoude blikken van de woedende Noorman schrijden zij achterwaarts de zaal uit.

Wanneer de mannen vertrokken zijn, heerst er een ogenblik stilte in de grote ruimte. Eric, Halsa en de Koning kijken elkaar beurtelings zwijgend aan, dan zegt Eric met een blik over zijn schouders:

— Als ik mij niet vergis, kunnen we binnenkort gewelddaden verwachten. Welnu ik ben gereed om deze kerels gepast te ontvangen.

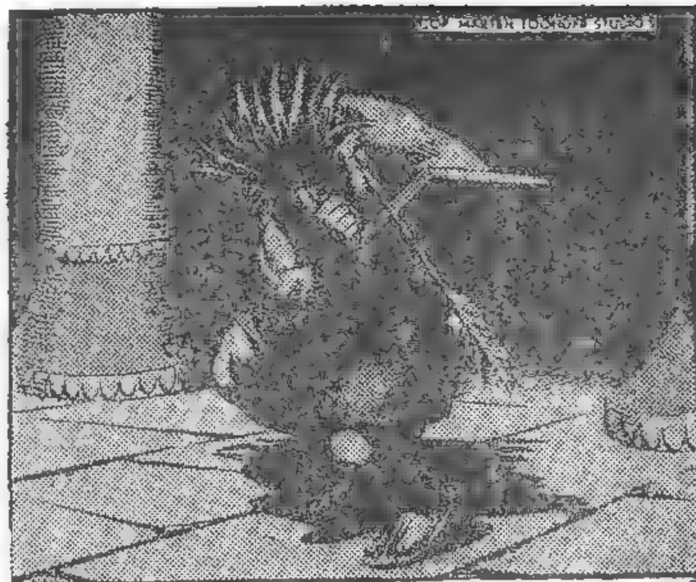

Onder de Ozmecs gaat het nieuws van de wonderbare redding van tien hunner uit de greep van de Zonnegod en diens wrede priesters als een lopend vuurtje rond. De Tempelstad, welke in vroeger tijden door vele Ozmecs gemeden werd, wordt overstroomd door nieuwsgierigen, die allen een blik willen werpen op de « Zoon van de Zon ». De Koning meldt Eric, dat een groepje mensen verzoekt toegelaten te worden om de dank van het gehele volk over te brengen. Eric neemt op de gouden Koningstroon plaats en met een plechtig gezicht ontvangt hij de afvaardiging, welke hem eerbiedig dankoffers overhandigt. De bijgelovige Ozmecs zijn werkelijk overtuigd, dat de Noorman een « Godheid » is en dit kan Eric ten goede komen.

Geheel in stijl spreekt onze vriend de onderdanige afgevaardigden toe. Hij verzekert hen, dat de Zonnegod een vriendelijke God is; dat mensenoffers voorgoed tot het verleden behoren en dat hij : « Zoon-van-de-zon », er voor zal zorgen dat rust en vrede in het land zullen heersen. De Ozmecs vertrekken in grote blijdschap en de boodschap van de « Zoon-van-de-Zon », verspreidt zich door het gehele land.

In hun Tempelhuizen zitten Techotla en een aantal andere priesters somber bijeen. Ook zij hoorden Eric's boodschap en voor hen betekent dit het einde van hun macht... Goudhaar wil zich niet vrijwillig terugtrekken... Wel, we zullen hem dwingen. Wij zullen geweld moeten gebruiken en hem voorgoed onschadelijk maken. Luister...!

Een aantal donkere gedaanten sluipt 's nachts onder het bleke licht der maan voort in de richting van het koninklijk paleis. Voorzichtig, geluidloos naderen zij de brede trap en in de schaduw van de stenen borstwering wordt halt gehouden.

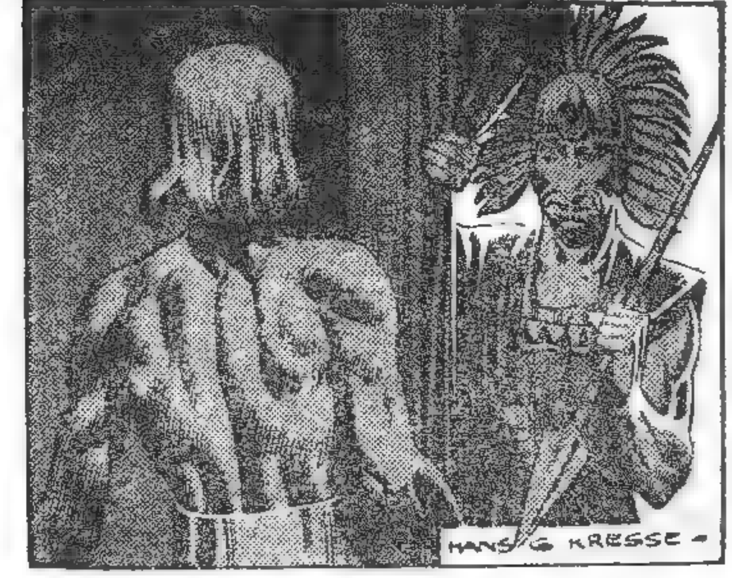
Een eenzame wachtpost staat voor de indrukwekkende zuilengalerij, welke de ingang vormt tot het paleis. Een der donkere figuren sluipt voorwaarts; zwak belicht de maan een lange boog, waarop nu een pijl rust, gereed voor het verraderlijk schot.

De wacht voor het paleis spitst zijn oren en argwanend probeert hij de duisternis te doorboren. Een zwakke glinstering en een beweging in de donkere schaduwen achter de borstwering doet hem verstrakken. Doch op hetzelfde ogenblik flitst iets door de lucht en getroffen door een gouden pijl stort de ongelukkige paleiswacht ter aarde...

De schaduwen komen tot leven, een groot aantal mannen springt op het bordes, wapens glinsteren in het maanlicht en met sluipende tred begeeft een hunner zich in de schaduw van de ingang. Even staat de donkere figuur daar en luistert : dan overtuigd, dat geen onraad te vrezen is, wenkt hij zijn makkers, hem te volgen...

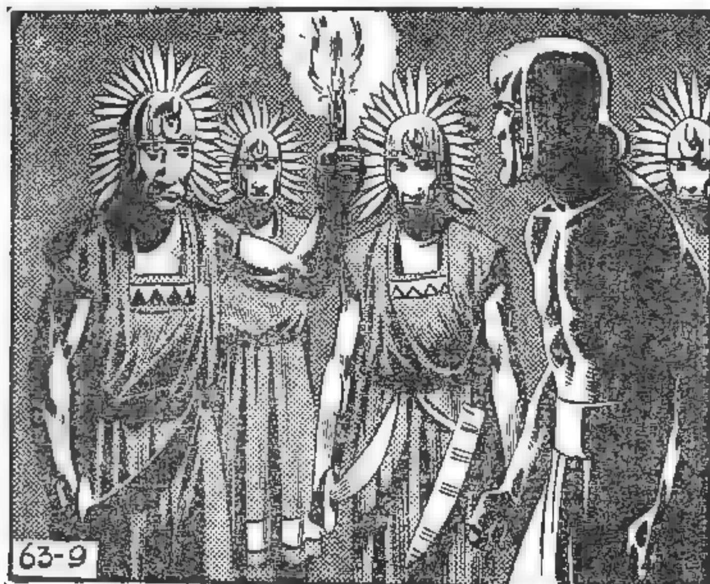

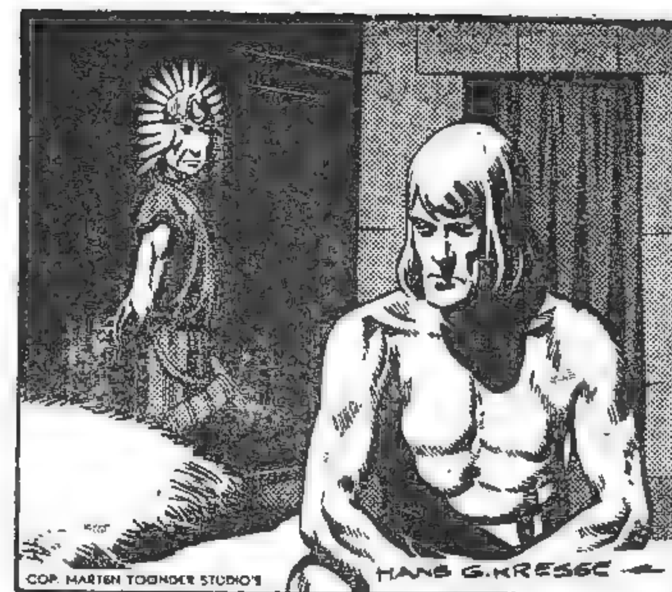

Door de donkere, stille gangen van het koninklijk paleis sluipen de gedaanten zonder aarzelen verder. In de omgeving van de bijzonzondere vertrekken van de oude koning, waar ook Eric vertoeft, stuiten zij op een tweede wachtpost. Doch ook deze wordt meedogenloos onschadelijk gemaakt. Een van de kerels treedt naar voren en begint zacht en gebiedend te spreken. Techotla, de opperpriester.

Eric ontwaakt uit een onrustige slaap en bevangen door een vreemde onrust kijkt hij in het rond. Zijn slaapvertrek wordt overstroomd door zilveren maanlicht en alles ademt diepe rust uit. Onze held luistert ingespannen. Geen geluid verstoort de nachtelijke stilte en tevreden gesteld wil hij zich te ruste leggen. Doch dan doet een vreemd geluid hem opnieuw overeind komen. Strak tuurt Eric naar het gordijn, dat zijn kamer afsluit. Door de kier straalt een flauw lichtschijnsel en een sluipende tred is hoorbaar. Snel laat de Noorman zich van zijn legerstede glijden en op zijn tenen nadert hij het gordijn. Doch op dat ogenblik wordt dit met forse hand terzijde geschoven en Eric staart recht in het duivelse gelaat van Techotla, terwijl de gouden punt van een speer dreigend op hem gericht wordt.

Eric is zó verbijsterd en de overrompeling komt zó volkomen onverwacht, dat hij vergeet zich te verzetten. Bovendien zou onze held niet in staat zijn geweest, de overmacht te weerstaan, daar hij ongewapend is. Drie, vier gewapende priesters dringen achter Techotla Eric's slaapvertrek binnen en naar hun gelaatsuitdrukking te oordelen staat Eric niet veel goed te wachten. Onze held herstelt zich echter snel van zijn verwondering en zich in zijn volle lengte oprichtend vraagt hij :

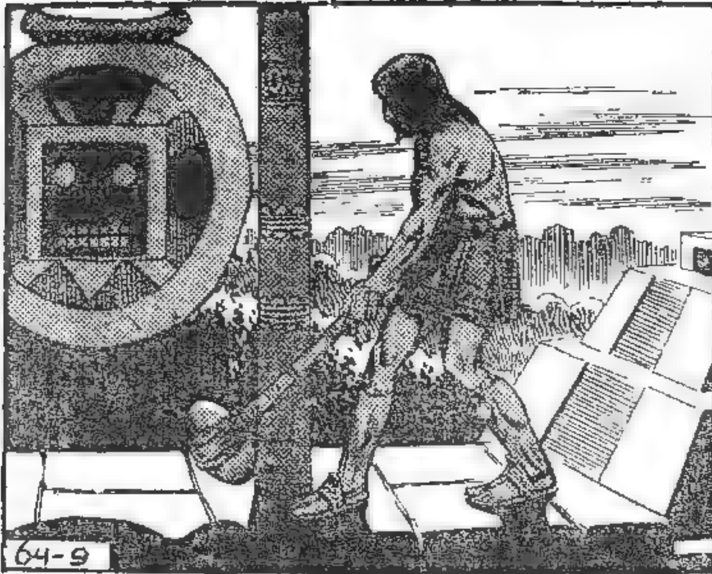
— Wel, wat verstout gij u op deze wijze bij de « Zoon-van-de-Zon » binnen te dringen?

Met een satanisch lachje geeft éénoog ten antwoord :

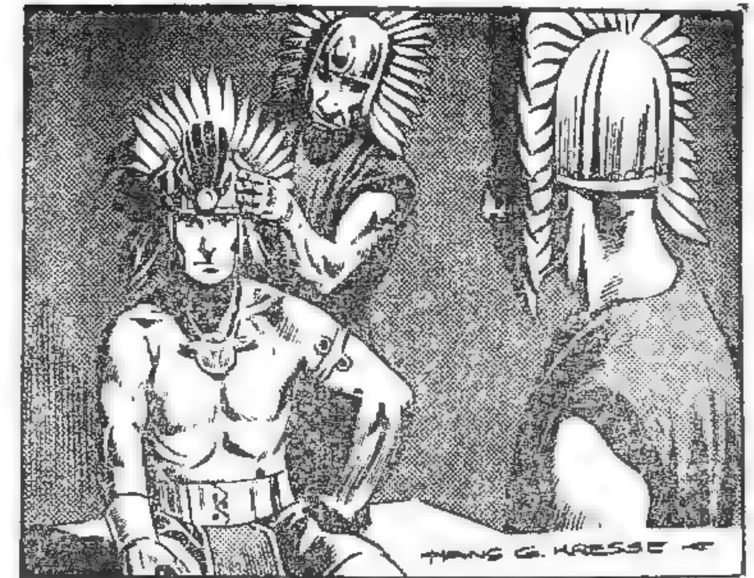
— Tonatiuh, de Zonnegod verlangt dat de zonden van het volk geboet worden. Gij, Zoon-van-de-Zon, zult morgen vroeg geofferd worden, daar gij niet wenst, dat het volk zélf zijn zonden belijdt. Uw leven in ruil, voor het hunne. Slechts dan zal het gebruikelijke mensenoffer voorgoed afgeschaft kunnen worden !

Zonder verder naar Eric om te kijken, trekken de priesters — op één na — zich terug. De priester, die als zijn bewaker is achtergebleven laat er niet veel twijfel over bestaan, dat onze held een gevangene is. Diep in gedachten zet Eric zich neder op de rand van zijn legerstede.

Techotla heeft voor het ogenblik de strijd gewonnen.

Gelijk met het eerste, grauwe morgenlicht klinken de zware slagen van een grote gong over de nog slapende tempelstad. Een gespierde Ozmec, een tempeldienaar, laat keer op keer het zware brons dreunen ten teken, dat aan het volk een belangrijke mededeling gedaan zal worden.

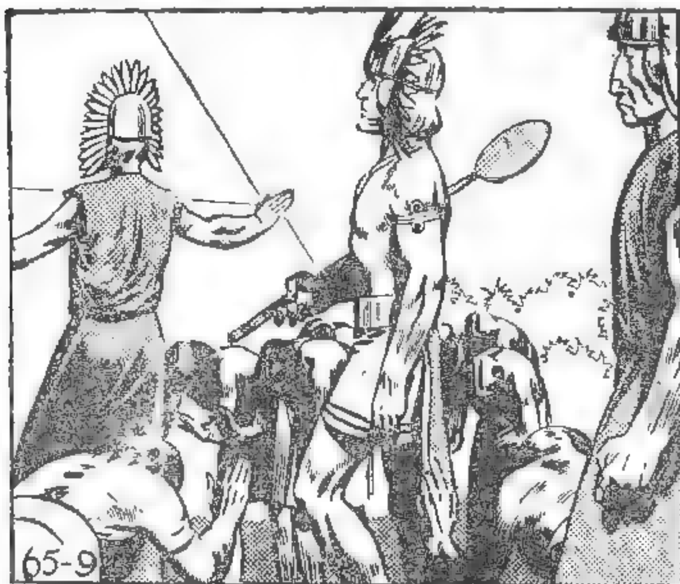
Aarzelend, schuw haast, komt het Ozmec-volk uit hun huizen. Sedert jaren heeft de grote gong niet meer geklonken en wanneer zulks gebeurde, betekende dit altijd dat er slechte tijdingen op komst waren.

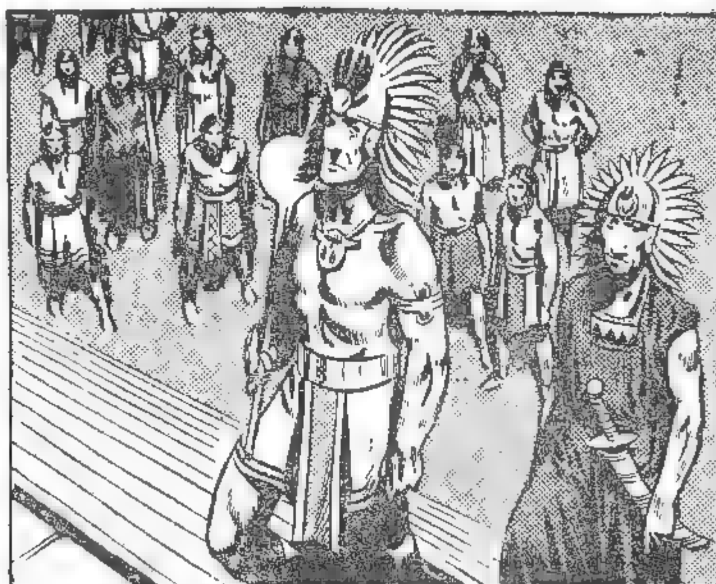
Van de top der Zonnetempel stijgt een zwarte rookwolk ten hemel. De gebruikelijke boodschap dat een mensenoffer aan Tonatiuh zal worden gebracht. Met bijgelovige vrees in het hart stromen de mensen samen op het grote plein vóór de Zonnetempel, om te vernemen wat de wrede priesters hen mede zullen delen. Ook Eric hoorde gongslagen en Techotla, die juist het vertrek betreedt zegt grijnzend :

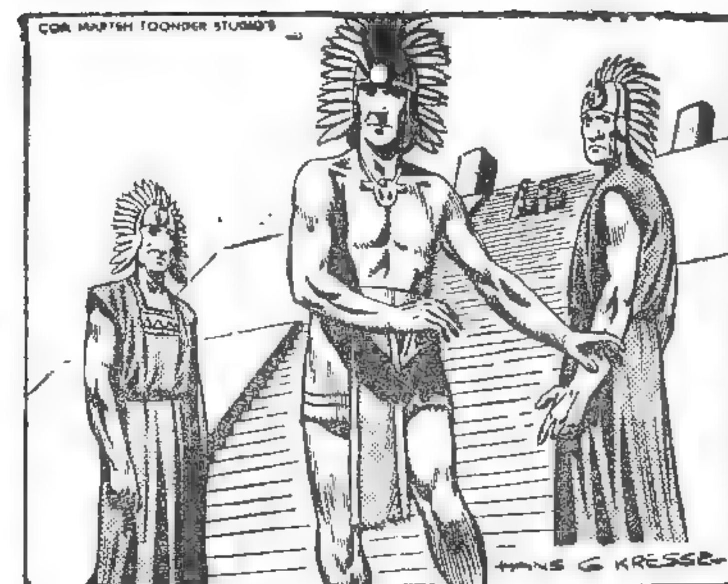
— Thans weet het volk, wat te gebeuren staat. De « Zoon-van-de-Zon », hun beschermer gaat naar de Zon terug... hahaha.... Kom-aan, het wordt tijd dat gij u gereed maakt voor de ceremoniën.

Gedwee laat Eric zich de gouden kap met de geel gekleurde verenkrans op zetten en ongedwongen luistert hij naar het storende gesnoef van Techotla...

Onze held heeft een plan en kalm wacht hij zijn tijd af...

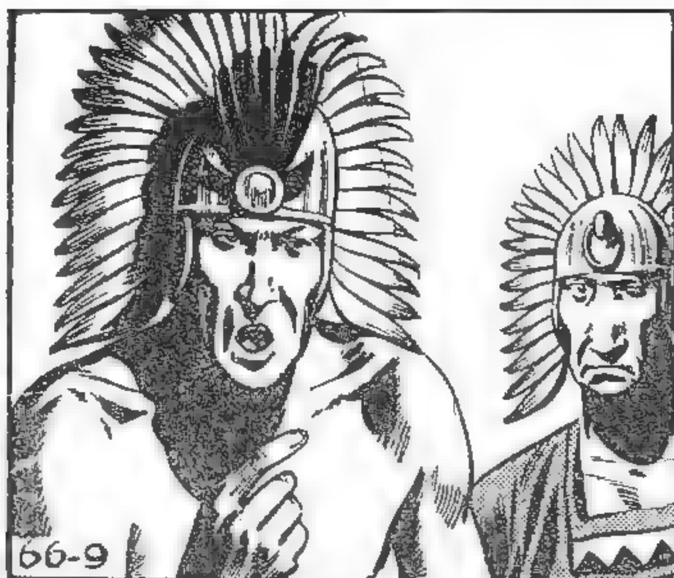

Het Ozmec-volk is diep terneergeslagen door het bericht, dat hun beschermer, de « Zoon-van-de-Zon », hen weer gaat verlaten. Meer dan ooit vrezen zij de wrede hand der priesterklasse wanneer straks hun held voorgoed van hen is heengegaan. Nederig buigen zij zich ter aarde als Eric, Techotla en een aantal in purper geklede priesters op het bordes van het paleis verschijnen. Statig, zelfverzekerd, schrijdt Eric achter Techotla aan over het brede plein. Schuchter wordt een danklied te zijner ere aangeheven, doch Techotla gebied de Ozmecs te zwijgen en onder een drukkende stilte begint Eric de lange, stijle tempeltrap te bestijgen... Achter hem volgt Techotla, een triomfantelijke grijns op het gezicht.

Onze held wacht rustig zijn kans af. Wanneer deze heidenen denken dat hij zo snel de strijd opgeeft, vergissen zij zich. Kalm bestijgt Eric de trap, tot hij het eerste platform bereikt... waar een aantal priesters hem reeds wachten. Snel neemt Eric de toestand op. Techotla staat op het punt de tweede trap te beklimmen doch met een vreemd lachje houdt Eric hem tegen.

Statig wendt onze Noorman zich om en laat zijn blikken over de menigte dwalen... Terwijl Techotla met een argwanend gezicht toekijkt zegt de « Zoon-van-de-Zon », met krachtige stem ;

— Halt ! Ik wens enkele woorden tot mijn volk te spreken... !

Techotla gromt nijdig en wantrouwend kijkt hij Eric met zijn flikkerend oog aan. Hier in het volle gezicht van de menigte is hij slechts de dienaar die gehoorzamen moet, en er zit voor hem niets anders op dan lijdzaam af te wachten. Hij kan echer niet nalaten onze held toe te sissen

— Maak het kort ! Eric glimlacht onheilspellend en beduidt het volk nader te komen. Zo dicht mogelijk scharen de Ozmecs zich om de voet van de tempel, en dan begint Eric luid te spreken :

— Gij hebt gehoord, dat ik, « Zoon-van-de-Zon » mijn leven ga geven, opdat gij allen voortaan van zonden verlost zoudt zijn en gij uw bloed niet meer zoudt behoeven te storten voor Tonatiuh, de Zonnegod.

Zijn krachtige stem schalt over het plein.

— Welaan, vervolgt hij, weet dan, dat dit offer niet vrijwillig geschiedt. Gij wordt geregeerd door wrede priesters die u uitbuiten. Mijn aanwezigheid onder u was hen een doorn in het oog. Daarom hebben Techotla en zijn valse priesters het gewaagd hun hand tegen mij, de Zoon-van-de-Zon en hun gebieder op te heffen !

Een dreigend gemompel rolt over het plein en triomphantelijk kijkt Eric Techotla aan, die onder deze woorden lijkbleek is geworden.

— Men heeft mij, de Zoon-van-de-Zon, gevangen genomen, om mij vóór uw ogen van het leven te beroven. Ik zeg u : deze Zonnepriesters zijn valse herders. De Zoon-van-de-Zon geeft u toestemming u van deze wrede heersers te ontdoen... !

Een geweldig tumult is het antwoord doch Eric heeft geen tijd, de uitwerking van zijn woorden af te wachten, want met een van woede vertrokken gezicht stort Techotla op hem. Een groot zwaard glinstert gevaarlijk in zijn opgeheven hand.

Terwijl Eric zijn gevaarlijke avonturen beleeft in de tempelstad hebben de drie overgebleven rovers Baldon, Alder en Mordegai hun bivak opgeslagen in het oerwoud.

Hun toestand is echter verre van benijdenswaardig. Wapens bezitten zij niet meer, zodat zij gedwongen zijn met strikken en vallen op wild te jagen. Vaak kwelt de honger hen en enkele malen is Alder 's nachts het dorp der lemen hutten binnen geslopen om etensresten te zoeken.

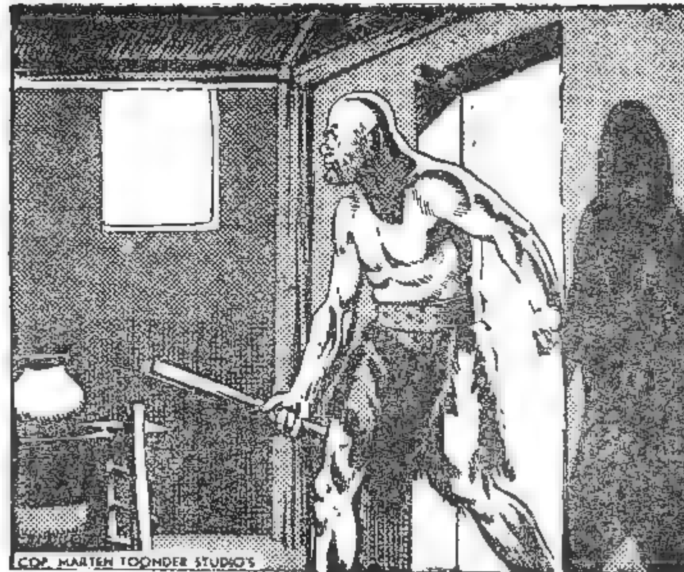
Zij geven echter de hoop niet op en de gedachte aan « goud » strekt hen keer op keer.

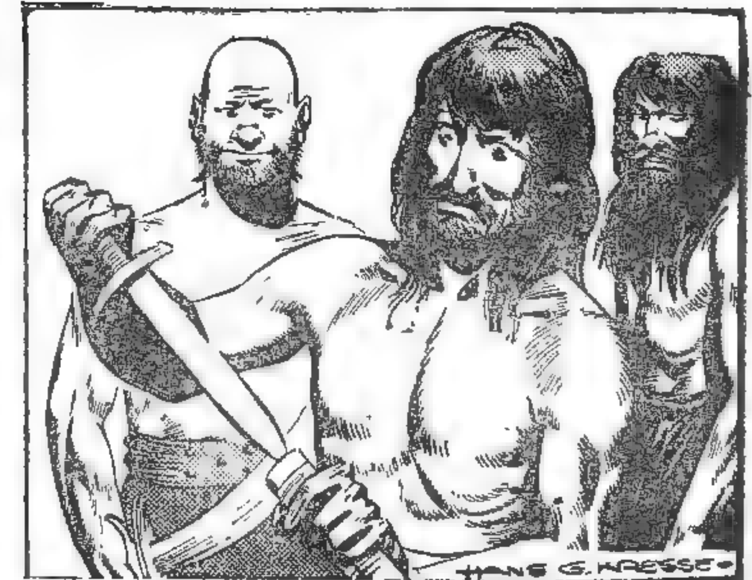
Op de morgen van de dag, waarop Eric geofferd zal worden horen ook de rovers de slagen van de grote trom en Alder klimt in een boom om te zien, wat dit geluid kan betekenen. Hij ziet nog een volksmenigte op het plein voor de tempel en snel daalt hij af om zijn twee ongeduldig wachtende kameraden in te lichten.

— Juist, gromt Baldon, dit is, waarop wij al die tijd gewacht hebben. Er schijnt daar iets gaande te zijn waar iedereen bij wil zijn. Niemand zal nu op ons letten..., komt dus !

Snel en zo geluidloos mogelijk zoeken de rovers hun weg door het dichte struikgewas tot zij op de eerste hutten stuiten, die de stenen stad aan alle zijden omgeven. Baldon neemt de toestand eerst op. Het dorp lijkt uitgestorven. De rover wenkt zijn makkers en het drietal treedt uit de beschutting van de struiken. Op dat ogenblik bemerken zij twee bruine kinderen, die hen al die tijd met grote angstogen hebben gadegeslagen. Even staren de twee kleine jongens de rovers onbeweeglijk aan. Dan vluchten zij gillend weg tussen de lemen huizen.

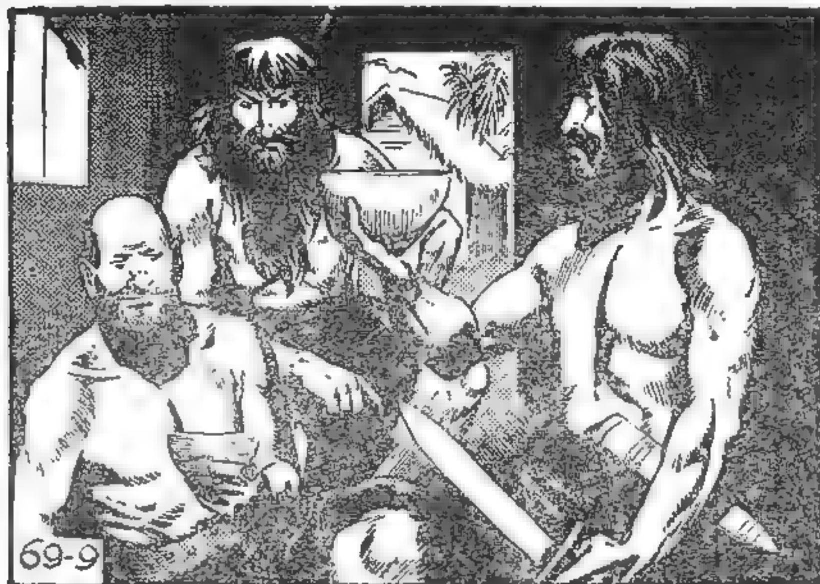

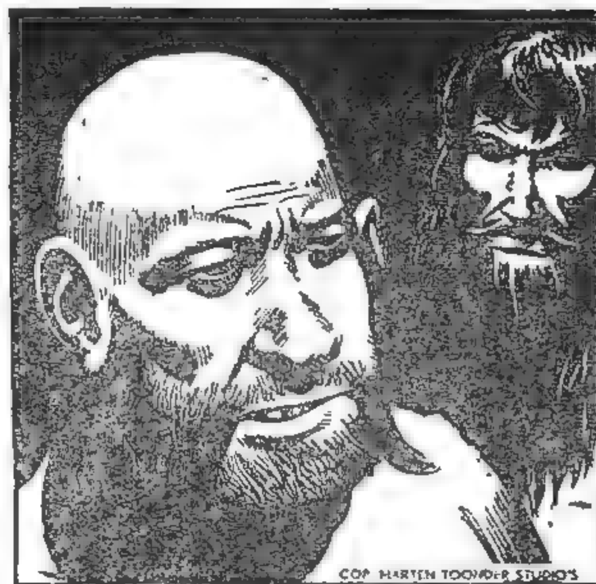
Snel duiken de rovers weer weg tussen de struiken. De angstkreten van de twee kinderen sterven weg en stilte daalt weer tussen de huizen. Geen mens of dier vertoont zich : blijkbaar is het een heel belangrijke gebeurtenis, die op het tempelplein plaats vindt en dit komt de rovers nu goed van pas. Ten slotte zijn de rovers overtuigd, dat zij zo goed als alleen zijn in het dorp. Zij sluipen ten tweede male onder de struiken vandaan en begeven zich nu snel naar de huizen. Alder is de eerste, die het waagt een der hutten te betreden. Als wapen klemt hij een zware tak in de hand, maar een blik in de armelijke woonplaats stelt hem gerust. Er is niemand.

Alder wenkt de anderen naderbij en begerig nemen de drie rovers het inwendige van de hut in zich op. Er komt een teleurgestelde trek op hun gezichten. Aarden kommen en schalen, enkele ruwe houten zitplaatsen, een rieten mat op de vast aangestampte lemen vloer doch geen goud ! Dan slaakt Baldon plotseling een verheugde kreet en bijna gelijktijdig springt hij naar voren. Alder en Norgedai volgen langzamer, doch wanneer zij zien wat Baldon triomphantelijk in zijn opgeheven hand houdt, komen ook zij in beweging. Met een verheugde grijns omklemt de aanvoerder een lange glinsterende dolk. Het gehele lemmer is van zuiver goud, en ook de schede, van licht gekleurd hout, is kunstig ingelegd met het edele metaal.

Ook Alder heeft een wapen gevonden en Baldon fluistert hees :

— Dit is onze eerste buit. Goud, zuiver goud ! Komt mannen, dit is een feestmaaltijd waard !

De drie vagebonden maken het zich gemakkelijk in het verlaten dorp. Nauwkeurig doorzoeken zij hun hut en allerlei vreemde gerechten komen te voorschijn. Zij hebben geen gewetensbezwaren over het feit dat zij zich het moeizaam vergaarde voedsel van een arme Ozmec toeëigenen. Met smaak veroberen zij de grote stukken geroosterd vlees en schaal na schaal van dikke meelbrij verdwijnt in hun hongerige magen.

— Dit is pas leven ! zegt Baldon grijnzend, terwijl hij een kom met het laatste restje opheft. Nooit heeft mij meelpap zo heerlijk gesmaakt als thans.

De dikke Alder kijkt zijn leider grinnikend en met half-toegeknepen oogjes aan en zegt :

— Nu hebben wij onze magen gevuld, het wordt nu tijd ook onze geldbuidels te vullen. Nu hebben we een kans als nooit tevoren, om onze buit in de wacht te slepen. Het volk is druk met een of ander feest bezig, het dorp en vele gebouwen in de stenen stad zijn verlaten. Wat kunnen wij meer wensen?! Laat ons nu gaan !

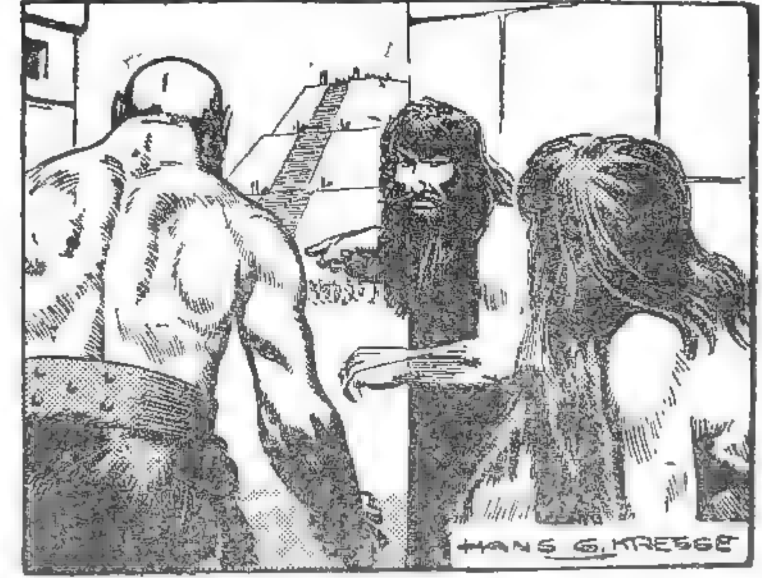
Baldon knikt en is weer ernstig.

— Ja, laat ons gaan ! herhaalt hij, maar eensklaps spitst hij zijn oren... Ook de anderen hebben het geluid gehoord; het is net of iemand met zachte sluipende treden nadert. Alder springt verschrikt overeind. En met een angstig gezicht laat de rover op Baldon's woorden volgen :

Als het niet reeds te laat is ! DAAR KOMT IEMAND !

Snel springt Baldon overeind en gaat naar de deur. De anderen volgen. Voorzichtig wil de aanvoerder naar buiten sluipen doch daar geen dertig meter van hem verwijderd, nadert een stokoude vrouw, met een van de twee kleine jongens, die bij hun eerste nadering wegvluchtten. Ook het oude vrouwtje blijft, op het gezicht van de rover aarzelend staan. Angst en verbazing tekenen zich op haar gerimpeld gezicht af, maar dan begint ze met zwakke stem om hulp te roepen. Baldon weet niet, wat te doen; hij staat op het punt hard weg te lopen, wanneer er iets aan hem voorbij flitst ! Het is Mordegai.

Met enkele sprongen is de rover bij het hulpeloze vrouwtje en het ongelukkige schepsel zakt onder zijn woeste slagen ineen. Het jongetje rent gillend weg en Mordegai wil ook het kind te lijf, doch nu zijn Baldon en Alder hem voor. Twee paar sterke handen grijpen hem beet en Baldon bijt hem toe :

— Nu is het genoeg...

— Dat was niet nodig geweest... Ik ben geen klein kind, maar deze daad moet ik afkeuren !

Even dreigt een twist tussen de drie mannen, maar dan zegt Mordegai :

— Vergeving, heer. Zij had onze aanwezigheid kunnen verraden en dan waren wij alle drie...

De rover maakt zijn zin niet af en Baldon sluit het gesprek met een onverstaanbaar gebrom. Snel maken zij zich nu uit de voeten en sluipen de zo goed als verlaten tempelstad binnen. Een luid rumoer trekt hun aandacht en Mordegai, die voorop loopt, draait zich met een triomfantelijk gezicht om.

— Er wort gevochten op het plein vóór de pyramide, zegt hij. Hier kunnen wij gebruik van maken !

Terwijl de drie rovers zich te goed doen in een der Ozmec-hutten, is het Ozmec-volk, verzameld voor de tempel, in grote beroering, door de opruiende woorden van onze Noorman. De « Zoon-van-de-Zon » in eigen persoon beveelt hen, zich van de priesters te ontdoen en dreigend naderen de mensen de tempel. Toch houdt een zekere angst voor de wrede priesters hen nog terug van handtastelijkheden, zo groot is de verderfelijke invloed van de heidense priesters... !

Wanneer Techotla echter zijn zwaard heft om Eric, de « Zoon-van-de-Zon », hiermede te lijf te gaan, begaat hij een grote domheid. Nu bewijst hij zelf immers, hoe waar de woorden van de « Zoon-van-de-Zon » zijn en een kreet van afgrijzen en woede stijgt op uit honderden kelen.

Eric heeft echter niet de tijd de hulp van de Ozmecs af te wachten, alles gaat bliksemsnel in zijn werk.., Techotla slaat toe, maar gelijktijdig springt Eric lenig opzij. Hij wijkt uit op de tweede tempeltrap en, zich bliksemsnel omdraaiend zet hij zijn voet op de borst van de totaal overrompelde Techotla... De valse priester verliest het evenwicht en met een gil stort éénoog langs de treden van de tempel omlaag zijn verderf tegemoet ! Deze onverwachte overwinning verschaft Eric een korte adempoos. Snel stormt hij de schier eindeloze trap op, doch daar verschijnen op de tweede omloop, de dreigende gestalten van priesters welke op het tempelplatform de offerdienst zouden leiden. Deze dalen nu snel de trappen af... Twee, drie priesters volgen onze held de trap op... zij het aarzelend, daar het Ozmecvolk, dat nu de onderste trap beklimt hem weer bedreigt. Doch deze hulp voor Eric is nog verre en één blik overtuigd hem van het hopeloze van zijn toestand... Hij zit in een val en de Ozmecs zullen te laat zijn, om hem te helpen...

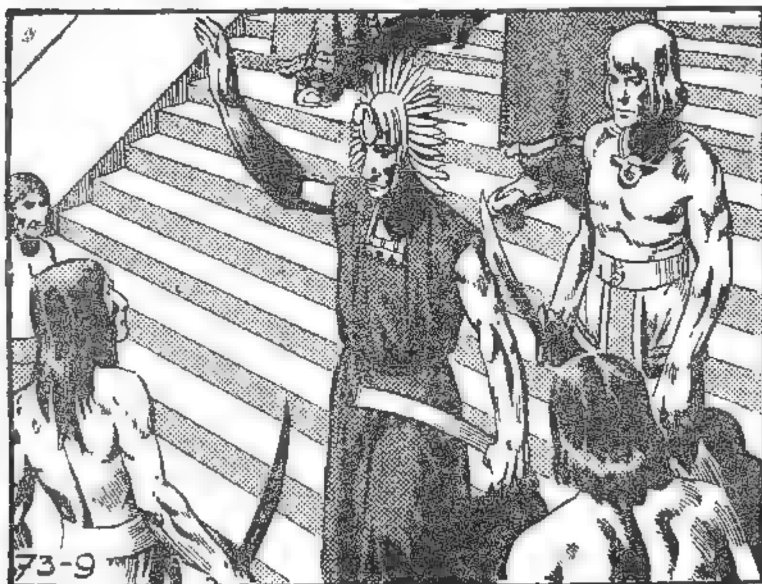

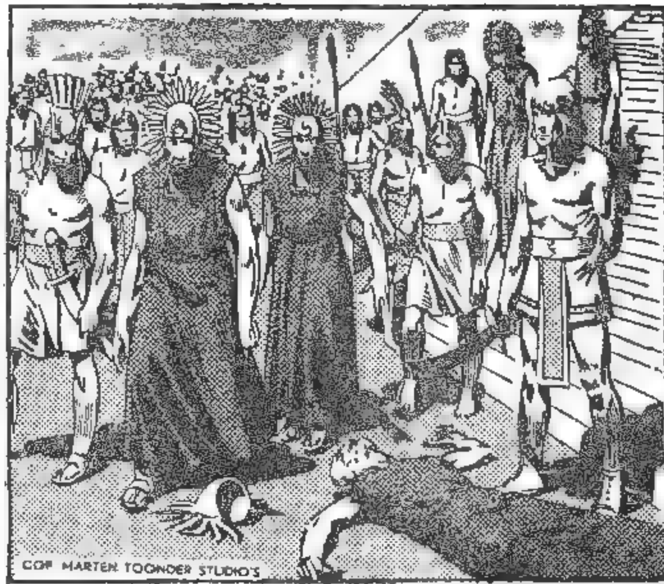
Eric begrijpt, dat alleen snel handelen hem nog slechts kan redden. De aanval is de beste verdediging en deze stelling indachtig stormt Eric als een bliksemflits de laatste treden op. Een van de twee priesters op de tweede omloop wil juist voorzichtiger de aanval openen. De aanblik van de « Zoon-van-de-Zon » met zijn fladderende gele haren en flikkerende ogen vervult hem echter met zodanige schrik, dat zijn ledematen dienst weigeren.

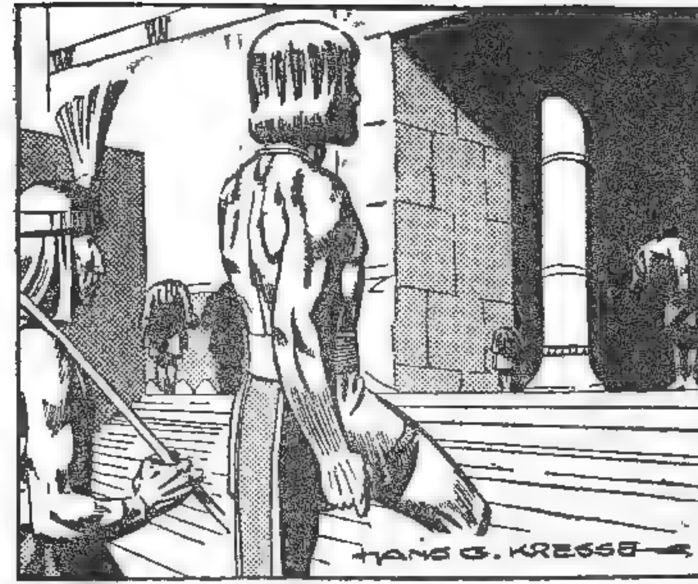
Op hetzelfde ogenblik voelt hij zich opgenomen in twee sterke armen en met een luide gil rolt de overrompelde priester langs de treden omlaag en blijft bewegingloos op de eerste omloop liggen. Snel grijpt Eric het zwaard dat de man heeft laten vallen en keert zich onbevreesd naar zijn belagers onder hem. De priesters op de tweede omloop schijnen echter vooreerst geen lust te gevoelen het lot van hun lotgenoot te delen. Bovendien maakt zich van enkelen een bijgelovige vrees meester en deze vragen zich af, of zij zich wel ongestraft tegen de vervaarde « Zoon-van-de-Zon » kunnen keren !

Eric ziet dat de Ozmecs naderen, wanneer hij het nog even kan uithouden tegen de priesters, zal hij gered zijn ! Ook de priesters beseffen dat, en hun aanvallen worden gevaarlijker. Inmiddels hebben de Ozmecs het eerste platform bereikt. De daar aanwezige priesters bieden vertwijfelde weerstand.

Tijd is hun bondgenoot. Eric's toestand wordt gaandeweg hopelozer en het ogenblik van zijn nederlaag nadert snel. Verbeten wordt de strijd op de tempeltreden gevoerd doch de Ozmecs zijn door hun groter aantal sterker en de priesters worden ten slotte onder de voet gelopen. Dan met aanmoedigende kreten snelt het volk zijn beschermer de Goudharige « Zoon-van-de-zon » te hulp...

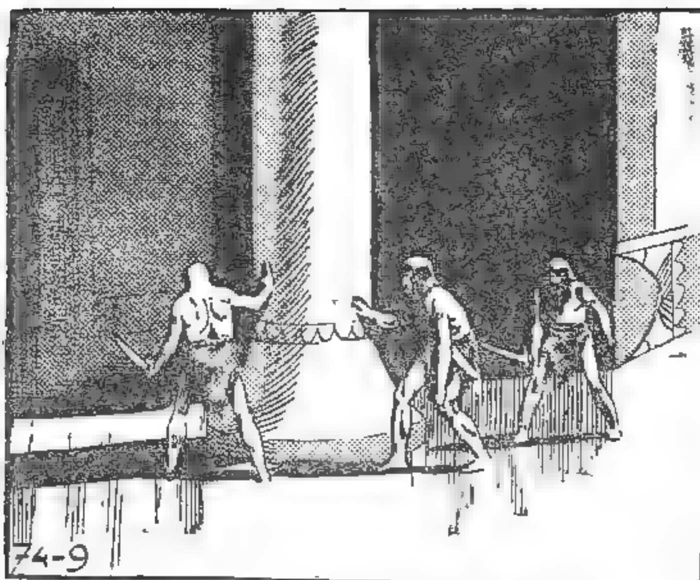
Omgeven door strijdlustige Ozmecs, onder aanvoering van een strijdlustige, doch vermoeide Eric zien de priesters hun verloren toestand in en één van hen heft de arm op ten teken van overgave...

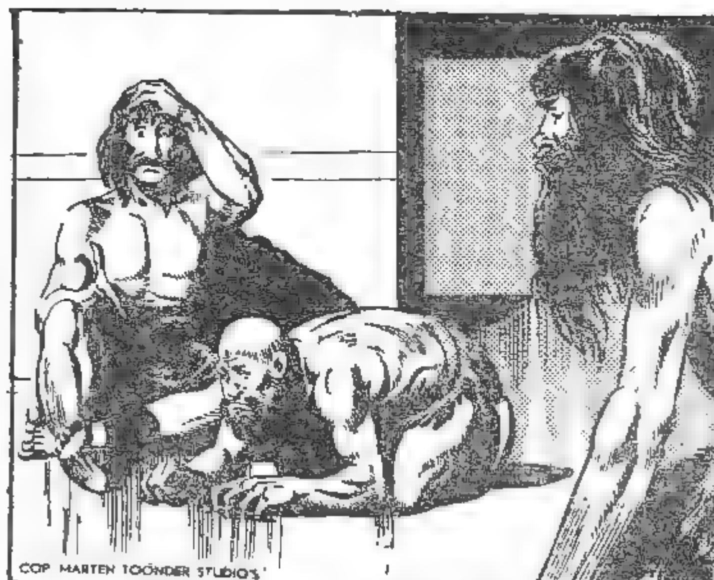
Onder de woedende blikken van het Ozmec-volk scharen de priesters zich bijeen en voorafgegaan door de « Zoon-van-de-Zon », laten zij zich de tempeltrappen afleiden. Beneden, aan de voet van de Zonnetempel ligt de stille figuur van Techotla in het stof...

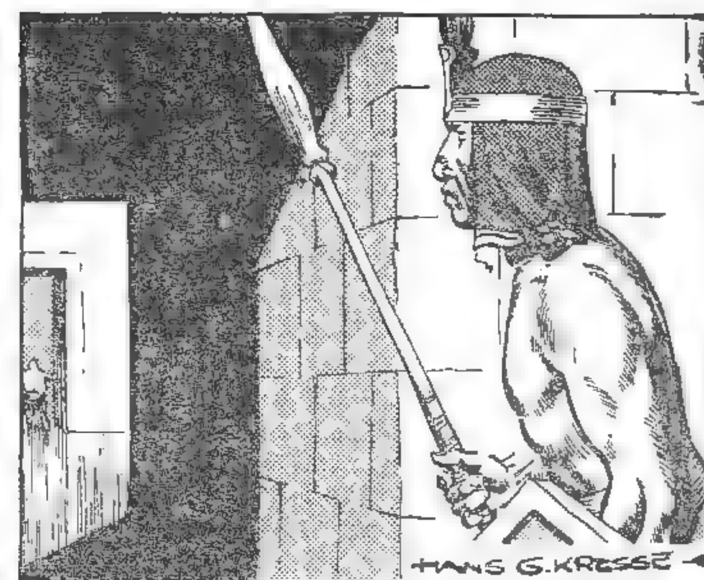
Zijn gouden helm ligt een eind verder, gedeukt en de gele papagaaiveren zijn gebroken. Schuw en vreesachtig stappen de priesters langs hun ongelukkige aanvoerder en Eric kan niet nalaten met luide stem te zeggen :

— Ziet, hoe de toorn van Tonatiuh hen treft die zich tegen hem verzetten ! Laat dat een dure les voor U zijn !

Onze held draagt de heidense priesters over aan soldaten van de koning en na enkele woorden van dank tot de ontroerde Ozmecs gesproken te hebben, richt hij zijn schreden naar het koninklijk paleis; begeleid door een der soldaten. Diep en deemoedig buigen alle aanwezigen, wanneer de Noorman de brede trap bestijgt. Hij voelt zich opgelucht, dat deze, voor hem aanvankelijk zo gevaarlijke gebeurtenissen tot een goed einde zijn gekomen, doch helaas kan hij niet bevroeden wat hem binnen de dikke paleismuren wacht.

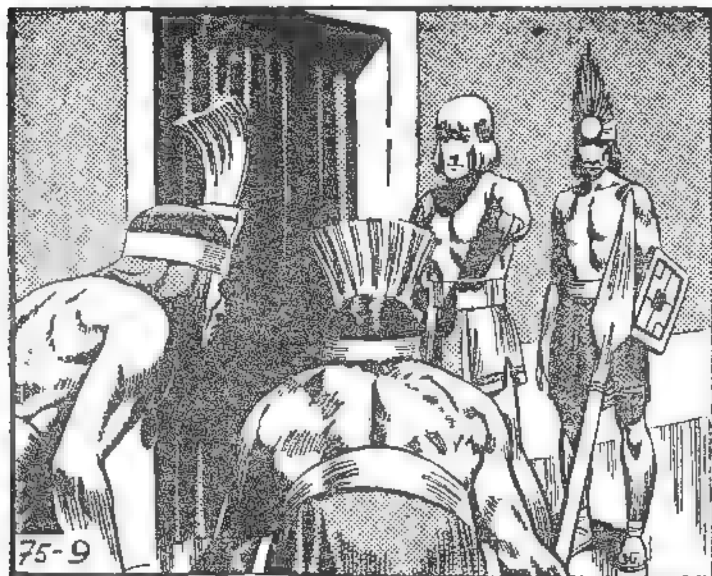
Terwijl Eric in een gevecht voor zijn leven gewikkeld is met de verraderlijke priesters, sluipen de drie op goud beluste rovers omzichtig de treden van het koninklijk paleis op... Alles verloopt naar wens, geen levende ziel is te zien en na de omgeving goed opgenomen te hebben beduidt Alder dat de kust veilig is, waarna het drietal schielijk het paleis binnenglipt.

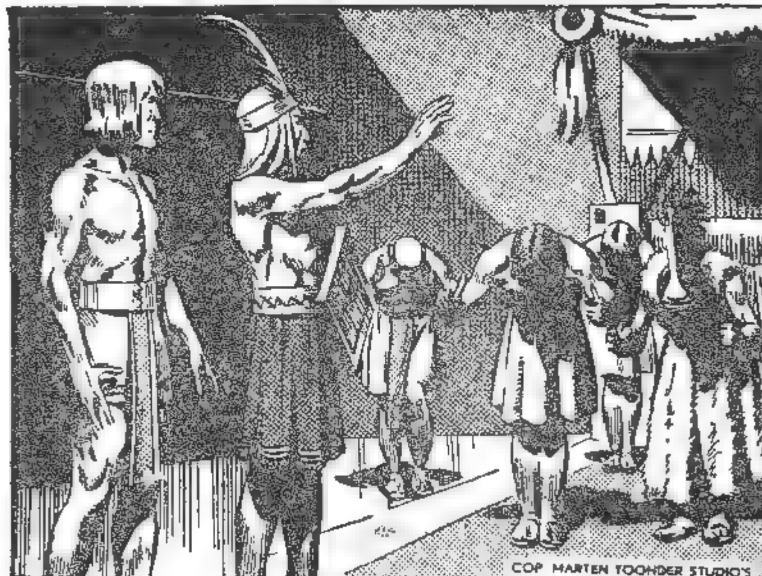
Daarbinnen blijven zij als versteend staan. Baldon knippert met zijn ogen en kijkt ongelovig naar zijn twee metgezellen. Goud. prachtig, roodachtig goud straalt hen tegen uit alle hoeken, van de vloer, van de zoldering, de muren... ! De aanvoerder laat een hikkende lach horen en snelt verder de gangen in. Plotseling laat hij zich op de grond zakken en Alder volgt zijn voorbeeld. Zij betasten en strelen de vloer, uitzinnig van vreugde. De enige die niet zo uitgelaten doet is Mordegai. Met een peinzende blik staart hij rond en langzaam komt er een smartelijke trek op zijn gezicht. Ook de houding van Baldon en Alder verandert na de eerste utbarsting. Baldon krabt zich met een zorgelijk gezicht het hoofd en zegt kreunend :

— Al dat goud, ik zit er boven op, aan alle kanten ben ik omgeven door goud, maar ik heb er niets aan want ik kan het niet meenemen... ik kan toch niet met een hele vloer gaan slepen? Alder die als een waanzinnige de grond aan het krabben is, houdt plots op en het drietal staart elkander zwijgend aan...

— Dit is... dit is... een RAMP, zegt de dikke Alder ten slotte schor, een KWELLING... !

Zwijgend staan de rovers op en begeven zich verder in het paleis, hopend daar ergens losse gouden voorwerpen te ontdekken. In hun vervoering hebben zij hun omgeving geheel vergeten en zo bemerken zij niet. dat een priestersoldaat hen vanuit een der gangen bespiedt !

Trots, met hooggeheven hoofd, schrijdt Eric door de gangen van het paleis naar de koninklijke appartementen, gevolgd door zijn soldaat... Vóór de koningszaal en het vertrek, waar Halsa vertoeft, staan priestersoldaten op wacht, die bij de nadering van de « Zoon-van-de-Zon » in grote opwinding geraken. Zwijgend treedt Eric naderbij en zegt :

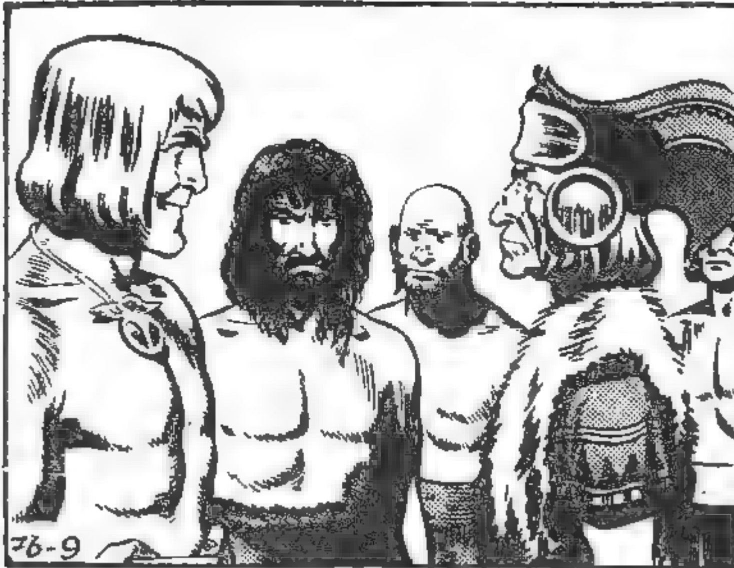
— Tonatiuh heeft zijn valse dienaar gestraft : Techotla is dood; zijn heidense knechten zijn in de macht van de « Zoon-van-de-Zon ». Verdwijn thans zo ge het vege lijf wilt redden !

Stamelend en buigend, maken de onthutste soldaten, die van de toestand niets meer begrijpen, zich uit de voeten. Voorafgegaan door zijn soldaat, betreedt Eric nu de troonzaal.

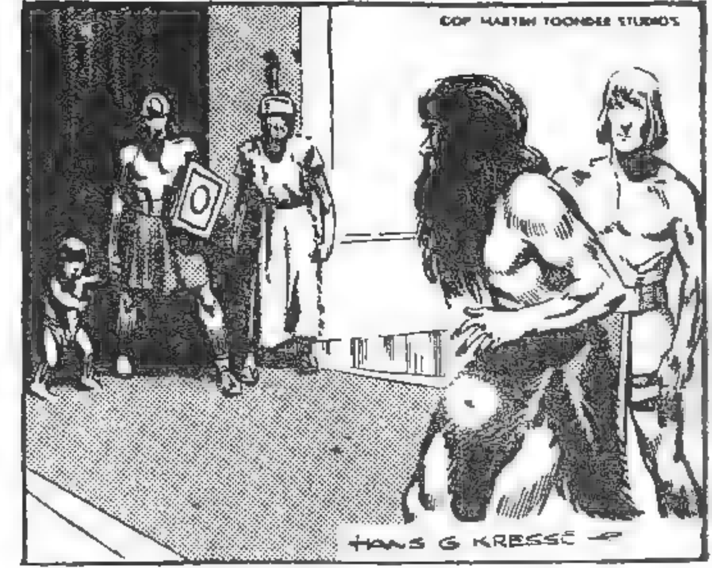
Met luide stem nodigt de krijger alle aanwezigen uit, het hoofd te buigen voor de almachtige « Zoon-van-de-Zon » en plechtig wordt aan dit bevel voldaan... Nadenkend monstert Eric de aanwezigen. Er zijn er meer dan hij verwachtte. en een onprettig gevoel maakt zich van hem meester. Enkele van de gebogen gestalten komen hem vaag bekend voor. Dan richten de aanwezigen zich weer op en glimlachend begeeft Eric zich naar de oude koning, die hem met een van dankbaarheid sprekend gelaat tegemoet treedt. Doch dan klinkt een bekende, spottende stem in zijn oor en in zijn eigen taal hoort Eric :

— Welaan, « Zoon-van-de-Zon », gij komt te gepaster tijd; onze toestand is verre van rooskleurig...

Wanneer Eric zich met een ruk omkeert, staart hij recht in het grijnzende gelaat van Baldon !

Snel herstelt Eric zich van zijn begrijpelijke verbazing en kort zegt hij :

— Laat mij eerst de oude koning begroeten ! Straks zal ik mij met u bezig houden.

Achter Baldon bemerkt onze held nu ook de onaangename gezichten van diens twee broeders in de misdaad : Alder en Mordegai. Nu treedt echter de koning op hem toe :

— Voorwaar Zoon-van-de-Zon, Uw macht is groot ! Eindelijk dan zijn de valse leiders van mijn volk ontmaskerd. Het is goed zo...

Met een armgebaar beduidt de oude Ozmec de aanwezige krijgers, te vertrekken en wanneer allen zich verwijderd hebben, vraagt de koning :

— Wie zijn deze lieden ? Zij maken op mij een ongunstige indruk.

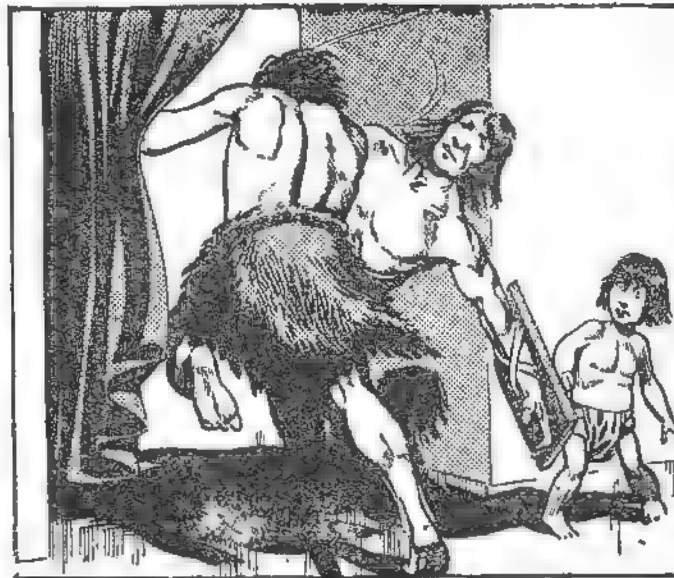
— Het zijn rovers, die zich op het schip bevonden, waarmee ik naar dit land kwam, antwoordt Eric.

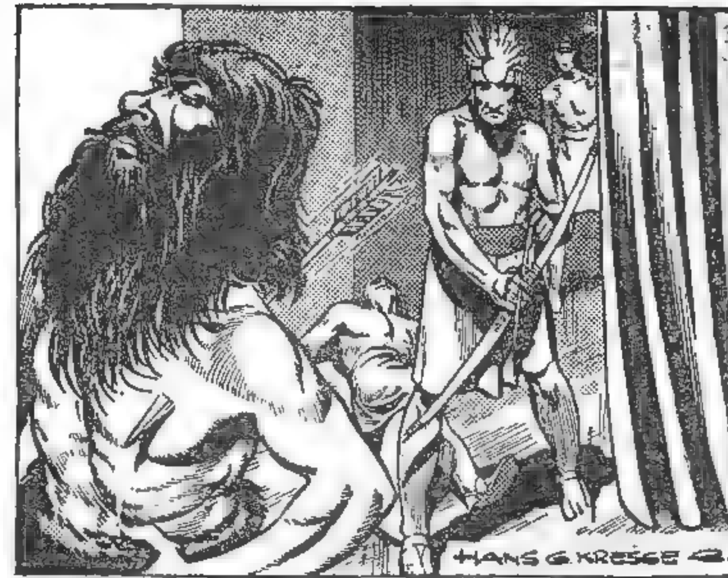
— De mannen-met-de-ruwe-gezichten zijn dus niet Uw vrienden: wel dan is het goed. Gij hebt uw deel van de belofte gehouden. Thans zal ik de mijne nakomen en U belonen met een schip vol goud, dan kunt Gij vertrekken waarheen ge wilt.

Na deze woorden wendt Eric zich tot de drie rovers, die met argwanende gezichten hebben staan toeluisteren, trachtend iets te begrijpen van de vreemde taal die Eric en de Koning spreken.

— Ik ben ingelicht door Halsa, gromt Baldon. Gij hebt uw zaken hier goed voor elkaar ! Wat gebeurt er nu met ons ? Zullen we de oude veten vergeten ? Ik heb reeds lang genoeg van dit avontuur... Wanneer gij niet waart gekomen, geloof ik dat uw knecht mij verscheurd had ! Hij schijnt mij niet goed gezind te zijn !

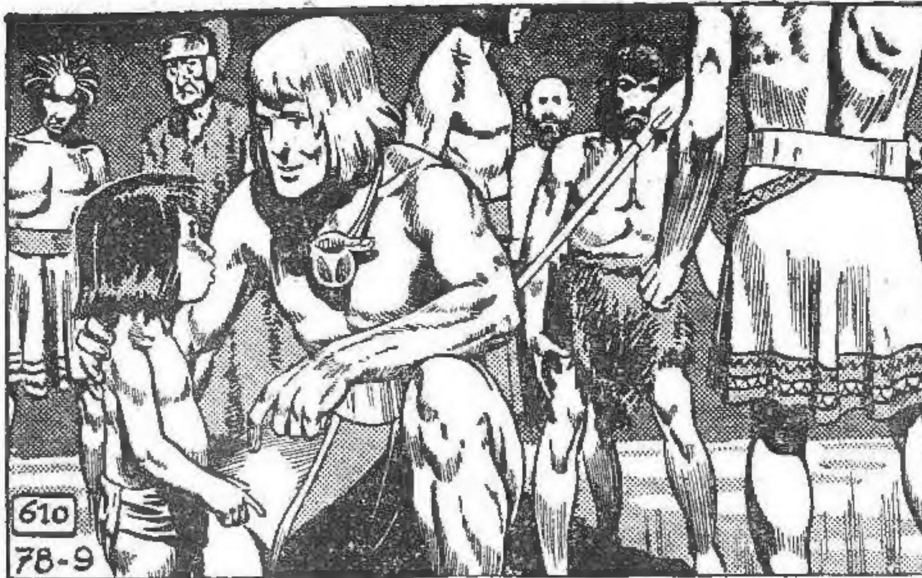

— Wel, antwoordt onze held dan, vrienden zullen wij nooit worden, maar wat geschied is, is geschied, wanneer gij en uw mannen zich behoorlijk weten te gedragen, zullen wij de zaak vergeten...

Op dit ogenblik wordt een zwaar gordijn oneerbiedig terzijde geschoven en een kleine jongen verschijnt, luid om de Koning roepend, in de zaal. Een soldaat probeert hem terug te houden, doch nu wordt het kereltje Mordegai gewaar. Vol verbazing ziet Eric de gedragingen van de rover aan... Het schijnt dat de aanblik van de kleine jongen hem vreselijk doet schrikken ! Dan schalt de heldere kinderstem door de zaal :

— Daar ! Daar ! Moordenaar ! Lieve grootmoeder doodgeslagen. Hij met de baard.

De woorden van de kleine knaap doen vermoeden, dat de rovers een of andere misdaad bedreven hebben en woedend treedt Eric op Mordegai toe. Deze is doodsbleek geworden. Schichtig kijkt hij om zich heen en wanneer hij de Noorman zo onheilspellend ziet naderen, draait hij zich met een ruk om. In twee, drie sprongen is de man bij de uitgang. Een soldaat poogt hem tegen te houden, doch een vuistslag velt hem neer en de moordenaar vlucht de gang in. Een onbeschrijfelijke verwarring breekt los. Ook Baldon en Alder pogen te vluchten. maar Eric schreeuwt een bevel en Halsa en een aantal soldaten snellen nader om de rovers in bedwang te houden. Onder leiding van Eric zet men nu de voortvluchtige moordenaar na. Enkele schutters spannen hun bogen en even later stort Mordegai dodelijk getroffen ter aarde.

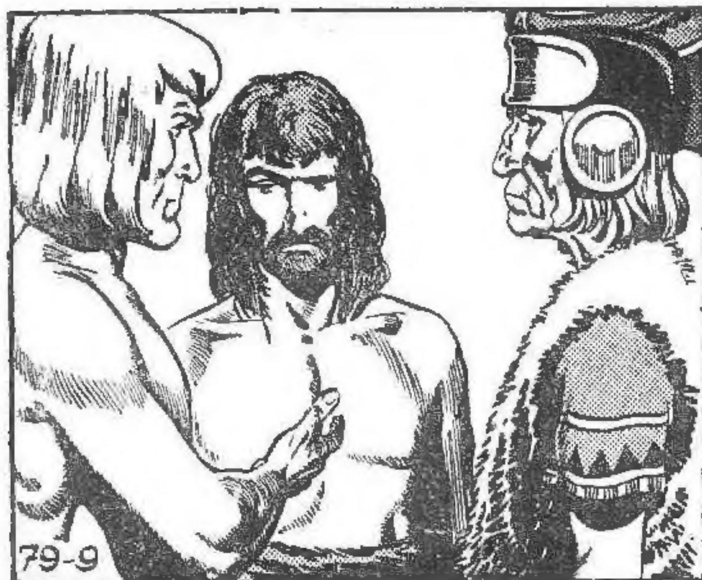
Terwijl de soldaten, Baldon en Alder die zich ver van gerust voelen in bedwang houden, treedt Eric op het dodelijk verschrikte kind toe. Kalm en vriendelijk verzoekt de Noorman de jongen het verhaal van de aanslag op zijn grootmoeder te doen en na zijn schroom overwonnen te hebben, begint het kind te spreken. Geduldig hoort Eric het hortende verhaal aan. Er wordt met geen woord gerept van Baldon en Alder in verband met de moord en onze held vraagt ten slotte welke rol zij gespeeld hebben.

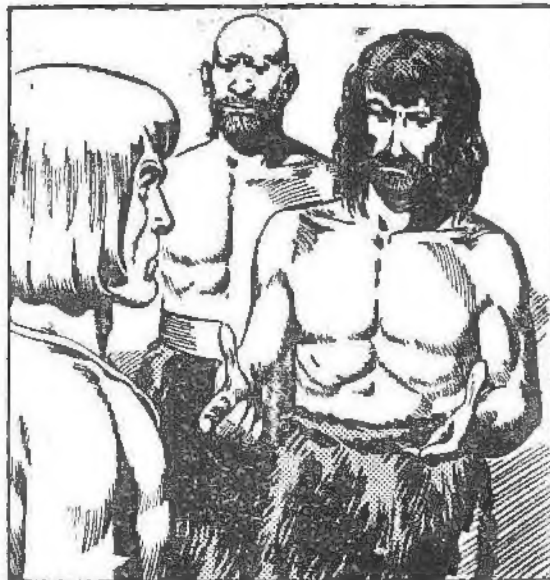
— Twee andere mannen deden niets. Alleen hij met de baard. De baardman wilde mij pakken en toen mocht hij niet van de andere mannen, vertelde de knaap. Toen kregen ze alle drie ruzie en ik ben weggelopen.

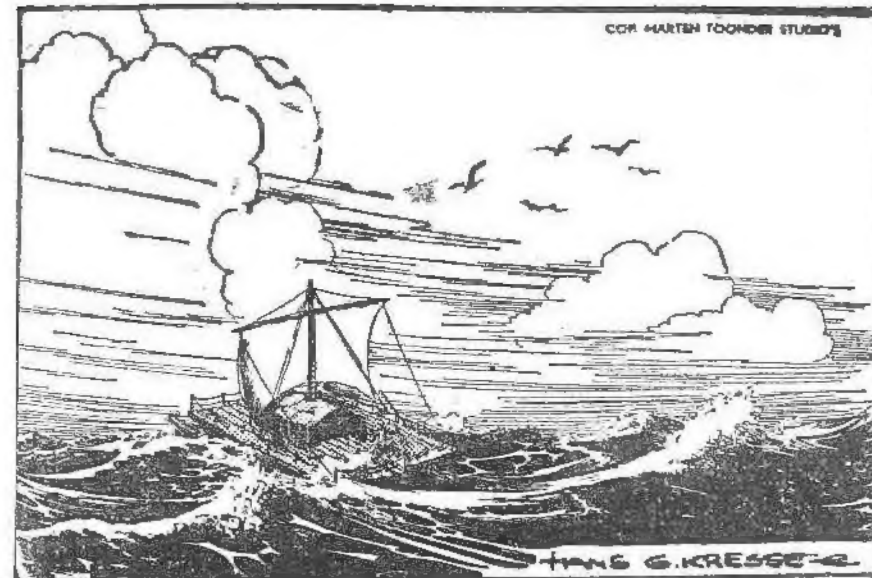
— Mooi, zegt Eric, dank u wel, ge zijt een grote man! Langzaam begeeft hij zich naar de doodsbenauwde rovers. Tot de bewakers zegt hij :

— Het is goed, zij hebben geen schuld. Gehoorzaam trekken de soldaten zich terug en Eric zegt tot Baldon :

— Het schijnt, dat gij u voor één keer in uw leven toch goed gedragen hebt. Dat zal ik onthouden...

Eric legt nu de oude koning uit, dat Baldon en Alder niet verantwordelijk zijn voor de laaghartige moord.

— Het is wel, bromt de Ozmec, doch dit voorval zal opspraak verwekken en ons het vinden van een verklaring voor de aanwezigheid van deze twee lieden niet vergemakkelijken.

— Zeg het volk, dat zij dienaren van de onderwereld zijn, opgeroepen door Techotla, om hun priesters in de strijd tegen mij te helpen! stelt Eric voor. Dit klinkt aannemelijk en de koning betuigt met een lachje zijn instemming.

Dan wendt Eric zich tot Baldon :

— Hoe is uw aanwezigheid hier te verklaren? vraagt hij en de rover doet hem het relaas van zijn vruchteloze speurtocht naar goud.
— In de gangen van dit gebouw besluit Baldon, werden we eensklaps overvallen door een aantal kerels, die ons bij Halsa en die oude man daar, opsloten. Van uw knecht hoorde ik, hoe uw positie hier is.

Eric knikt langzaam. Dus goud is hun drijfveer, hij had het kunnen weten.

Dan zegt onze held, terwijl hij Baldon strak aankijkt :

— Het zou laf zijn u beiden hier in dit vreemde land achter te laten; ik heb dus besloten, u en Alder mee te nemen naar huis.

Van uw gedrag tijdens de reis, zal afhangen, of ik u al dan niet zal laten straffen voor uw wandaden. En indien gij u voorbeeldig gedraagt, ben ik zelfs bereid, u uw aandeel in het goud te laten behouden. De koning der Ozmecs heeft ons namelijk een flinke hoeveelheid goud beloofd.

De Koning hield zijn belofte. De mannen bouwden een vlot en voeren naar huis.

E I N D E

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
12. DE ZON-AANBIDDERS
13. DE DODENRIDDERS

Zullen weldra verschijnen :

14. DE WONDEREN VAN MU
15. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — ERIC IN HET HEMELSE RIJK —
16. STORM OVER CHINA

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL